

www.biblijski-vjernici.com

www.biblijski-krscani.com

www.messagehub.info

www.vjerujznaku.com

3. POGLAVLJE

EFEŠKO CRKVENO DOBA

Uvod u crkvena doba

Da bi potpuno razumjeli poruku crkvenih doba, želio bih objasniti razna načela koja su mi omogućila doći do imena glasnika, duljine doba i ostalih čimbenika sadržanih u tome.

Budući da je ovo proučavanje trebalo biti najozbiljnije kojeg sam se ja do sada prihvatio, mnogo sam dana tražio Boga inspiraciju Duha Svetog. I tek sam tada čitao citate Pisma o crkvenim dobima i temeljito istraživao mnoge crkvene povijesti koje su napisali najnepristraniji povjesničari koje sam mogao pronaći. Bog nije iznevjerio odgovoriti na moju molitvu, jer dok sam čitao Riječ i povijesti Duh Sveti mi je omogućio vidjeti otkriven obrazac koji se proteže kroz stoljeća i sve do ovog sadašnjeg, posljednjeg dana.

Ključ koji mi je Gospod dao, pomoću kojega sam mogao odrediti glasnika za svako doba, zaista je biblijski. Zapravo, mogao bi se nazvati Kamenom temeljcem Biblije. To je otkrivenje koje Bog nikada ne mijenja, i da su Njegovi putovi nepromjenljivi koliko i On. U Heb. 13, 8 kaže: "Isus Krist isti je jučer i danas i zauvijek." Prop. 3, 14 - 15: "I znam da sve što Bog čini, čini za stalno. Tome se ništa dodati ne može, niti mu se može oduzeti; a Bog čini tako da Ga se boje. Što biva, već bijaše, i što će biti, već je bilo; a Bog zahtjeva što je prohujalo." Tu je to: nepromjenljivi Bog s nepromjenljivim putovima. Što je On učinio PRVI put, morat će to nastaviti činiti sve dok to ne učini POSLJEDNJI put. Nikad neće biti promjene. Primijenite to na crkvena doba. Kakvog je čovjeka Bog odabrao za prvo doba i kako se Bog očitovao u službi tog čovjeka, bit će primjer za sva druga doba. Ono što je Bog učinio u prvom crkvenom dobu, On želi činiti i u svim drugim dobima.

Dakle, točno iz Riječi koja je zapisana Duhom Svetim znamo kako je osnovana prva ili originalna crkva i kako je Bog objavio Sebe u njoj. Riječ se ne može promijeniti ili biti promijenjena, jer Riječ je Bog. Ivan 1, 1: "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše s Bogom - i Riječ bijaše Bog." Promijeniti jednu njezinu riječ, kao što je to učinila Eva, donosi grijeh i smrt, kao što i kaže u Otk. 22, 18 - 19: "... Ako tko ovome što doda, Bog će njemu dodati zla napisana u ovoj knjizi. A ako tko oduzme od riječi knjige ovoga proroštva - Bog će njemu oduzeti udio na Knjigu života i na sveti grad i na ono što je napisano u ovoj knjizi." Tako, mjerilo je ono što je crkva bila na Pedesetnici. To je obrazac. Nema drugog obrasca. Bez obzira što kažu učenjaci, Bog NIJE promijenio taj obrazac. Ono što je Bog učinio na Pedesetnici, On to mora nastaviti činiti do završetka crkvenih doba.

Iako vam učenjaci mogu reći da je apostolsko doba završilo, nemojte u to vjerovati. Takva je izjava dvostruko pogrešna. Prije svega, pogrešno je pretpostaviti da više nema apostola samo zato što je dvanaest izvornih umrlo. Apostol znači "poslanik", a danas ima mnogo poslanika, ali ih nazivaju misionarima. Apostolsko doba traje sve dok su ljudi pozivani i poslani s Riječju Života. Drugo, oni smatraju doba "objavljene sile Duha Svetoga" završenim jer je Biblija dovršena. To je neistinito. Ne postoji čak niti jedan citat Pisma koji tome sugerira, već mnogi uvjerljivo tvrde drugačije. Evo našeg dokaza da su obje od ovih tvrdnji pogrešne. Dj. 2, 38 - 39: "A Petar im reče: 'Pokajte se i neka se svaki od vas krsti u Ime Isusa Krista za oprostjenje grijeha, i primit ćete dar

Duha Svetoga. Jer za vas je ovo obećanje i za djecu vašu, i za sve one izdaleka koje god pozove Gospod Bog naš." Obećanje sile koja je dana apostolima na Pedesetnici je za "vas (Židove) i za djecu vašu (Židove), i za sve one izdaleka (pogane) i za koliko god ih pozove Gospod Bog naš (oboje, Židov i poganin)". Pentekostna poruka i sila NEĆE PRESTATI dok On ne prestane pozivati.

Ono što je crkva imala na Pedesetnici njezino je neotuđivo pravo. Isprva je imala čistu Riječ Božju. Imala je silu Duha objavljenu u raznovrsnim znamenjima, čudesima i darovima Duha Svetoga. Heb. 2, 1 - 4: "Stoga trebamo to svesrdnije pripaziti na ono što smo čuli – kako nam ne bi promaklo. Jer ako je Riječ izrečena po anđelima bila čvrsta, a svaki prijestup i neposluh (Riječi) primio pravednu plaću, kako ćemo izbjeći mi ako zanemarimo toliko spasenje? Ono koje je najprije započeo propovijedati Gospod, a nama ga potvrdili oni koji su Ga slušali, i suposvjedočio Bog znamenjima i čudesima, raznovrsnim silnim djelima i darivanjima Duha Svetoga po Svojoj volji?" Ta originalna crkva nije bila organizirana od ljudi. Bila je vođena Duhom Svetim. Nije bila jako velika. Bila je omražena i prezrena. Bila je ugnjetavana. Bila je proganjana u smrti. Ali bila je vjerna Bogu. Držala se obrasca originalne Riječi.

Međutim, nemojte ovdje pogrešno shvatiti. Kad sam rekao da se Bog i Njegovi putovi nikad ne mijenjaju, nisam rekao da se crkva i njezini glasnici ne mogu mijenjati. Crkva nije Bog. Stoga se ona može mijenjati. Ali rekao sam da se zbog nepromjenljivog Boga s nepromjenljivim putovima možemo vratiti na početak i vidjeti prvo i savršeno djelo Božje i zatim prosuditi prema tom mjerilu. To se tako radi. Istinska Crkva će uvijek pokušati biti kao originalna s Pedesetnice. Istinska Crkva današnjice pokušat će biti što bliža toj ranoj prvoj crkvi. I glasnici crkvama, koji imaju istog Duha Božjeg u sebi, pokušat će biti što bliži apostolu Pavlu. Neće biti u potpunosti kao on, već će istinski glasnici biti oni koji se najviše približe Pavlu koji je bio slobodan od svih ljudi, predan Bogu i javno proglašavao isključivo Riječ Božju i objavio Duha Svetoga u sili. Nitko drugi ne bi zadovoljio. Morate krenuti od originala. Kao što vrsta svoju vrstu rađa, Istinska će Crkva uvijek biti ta koja pokušava slijediti korake svojih utemeljitelja s Pedesetnice i njezini će glasnici slijediti apostola Pavla, prvog glasnika prvom crkvenom dobu. To je tako jednostavno i tako divno.

Ovim ključem, tako jednostavnim, a ipak tako divnim, bio sam u mogućnosti uz pomoć Duha Svetoga pročitati knjigu Otkrivenja i povijesti i u njima pronaći svako doba, svakog glasnika, trajanje svakog doba i ulogu koju je svako imalo u Božjem naumu od Pedesetnice do dovršetka tih doba.

Budući da sada razumijete kako prosuđujemo kakva je bila Istinska Crkva (što je bila na Pedesetnici i što je bila u apostolskom dobu, kao što je izloženo u Riječi u knjizi Djela apostolskih), možemo primijeniti isto pravilo da nam pokaže kako je crkva iznevjerila. Osnovna pogreška, ili pogreške, koje su se uvukle u prvu crkvu i bile otkrivene u knjigama Djela apostolskih i Otkrivenja i također u poslanicama postat će sve više i više vidljivo očitovane u svakom sljedećem dobu dok ne dođe do potpunog zamračenja istine u posljednjem, odnosno laodicejskom dobu.

Dakle, iz ovog prvog ključa kojeg smo primili od Gospoda dolazi druga i malo manje divna istina. Rekao sam da će Istinska Crkva uvijek pokušati biti onakva kao što je bila u knjizi Djela apostolskih. To je potpuno točno. Ali otkrili smo da Riječ također uči o najezi pogreške sve dok ne bude potpuno zamračenje istine u posljednjem danu neposredno prije pojavljivanja Gospoda. Sada u našim umovima navire pitanje: napušta li Bog Svoje vlastite i pušta li ih da padnu u stanje potpune obmane? Ni u kom slučaju, jer Pismo vrlo jasno kaže u Mt. 24, 24 da "Izabrani" NE MOGU biti zavedeni. "Jer će ustati lažni kristi i lažni proroci te činiti velika znamenja i čudesa da bi, KAD BI BILO MOGUĆE, zaveli i izabrane." Što onda? Pred nama je jasan odgovor. Postoji Istinska Crkva i *lažna crkva*. Postoji Istinski Trs i lažni trs. Ali naravno, ta će lažna crkva, tijelo lažnog trsa, uvijek pokušati preoteti poziciju Istinske Crkve i tvrditi da je ona, a ne Izabrani, prava i izvorna. Lažni će pokušati ubiti Istinske. Tako je to bilo u knjizi Djela apostolskih, tako je to izloženo u sedam doba i tako je to izneseno u raznim poslanicama. Tako je to *bilo*. Tako je to *sada*. Tako će to *biti*. To se ne može promijeniti.

Budimo sada vrlo pažljivi kako se ne bi zabunili na ovoj stavci. Stoga ćemo pretražiti Riječ da potvrdi ovu tvrdnju. Vratimo se na knjigu početka, Postanak. U edenskom su vrtu bila DVA stabla. Jedno je bilo dobro, jedno je bilo zlo. Jedno je proizvodilo ŽIVOT, drugo je proizvodilo Smrt. Bilo je dvoje djece koja su prvotno prinijeli žrtve Bogu. Dopustite mi to ponoviti, OBOJICA su prinijeli žrtve Bogu. Post. 4, 3 - 5: "I jednoga dana Kajin prinese Gospodu žrtvu od zemaljskih plodova. A prinese i Abel od prvine svoje stoke, sve po izbor pretilinu. Gospod milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu, a na Kajina i žrtvu njegovu ni pogleda ne svrati..." Ali jedan (Kajin) je bio zao, jer je bio od svoga oca (Zloga), dok je Abel bio pravedan pred Gospodom. Ponovno, bilo je dvoje djece iz tijela istih roditelja. To su bili blizanci Izaka i Rebeke. Jedan je bio Božji izabrani, a drugi je bio pokvaren. Obojica su proslavljala Boga. Sve i jedan slučaj uključivao je proslavljanje Boga. U svakom je slučaju zli mrzio pravednoga i progonio pravednoga. U nekim je slučajevima zli uništio pravednoga. Ali, primijetite. Bili su zajedno posađeni. Zajedno su živjeli. Obojica su polagala pravo na Boga i proslavljali Boga.

Ove nam ilustracije savršeno opisuju usporedbu Gospoda Isusa Krista kad On kaže da je kraljevstvo nebesko kao čovjek koji posije dobro sjeme da bi zatim došao neprijatelj i posadio ljulj među ono dobro sjeme. Bog nije posadio ljulj. Sotona je posadio taj ljulj *točno među dobro sjeme Božje*. Te su dvije vrste biljaka (ljudi), iz dva različita sjemena, rasle zajedno. Jele su hranu u istoj zemlji, dijelile isto sunce, kišu i sve druge blagodati i obje su požnjevene u svoje vrijeme. Vidite li to? Nemojte nikada zaboraviti ove istine dok proučavamo crkvena doba i kasnije pečate. A iznad svega, nemojte zaboraviti da se upravo u ovom posljednjem dobu ljulj veže za svoje spaljivanje, da će izgurati pšenicu koju Gospod treba skupiti u žitnicu.

Želim provesti ovu misao do kraja, stoga krenimo korak dalje. Jeste li ikada proučavali povijest probuđenja? Dakle, probuđenje označava Božji pokret u sili. I svaki put kad se Bog pokrene, tu je Sotona da se također pokrene. To nikad ne iznevjeri. U danima velikog velškog probuđenja (a većina ljudi ovo ne zna) ubrzo su se popunile umobolne ustanove i đavolska se sila uvelike očitovala kako bi skrenula pozornost s Boga. Piše da su u Wesleyjevom danu ljudi činili najneobičnije stvari koje su nedvojbeno bile od Sotone pokušavajući se rugati dobroti i sili Božjoj. Kažu da u Lutherovom danu čudo njegove službe nije bilo u činjenici da je uspješno protestirao protiv Rimokatoličke crkve, već je čudo u činjenici da je mogao, i da je ostao trezvena i zdrava razuma među fanaticima koji su često bili ispunjeni i vođeni pogrešnim duhovima. I ako ste upoznati sa službom ovog posljednjeg dana, primijetit ćete istu najezdu lažnih i zlih duhova. To mora biti tako. Dakle, nadam se, i vjerujem, da ste dovoljno duhovni da to shvatite i iskoristite.

Samo da zapečatimo ovu poantu o isprepletanju Istinskog i lažnog trsa i pokazivanju dvaju duhova koja su na djelu, pogledajmo u 1. Ivanovu 4, 1 - 4 i Judinu 3, 4, 12. "Ljubljeni, ne vjerujte svakome duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga; jer su mnogi lažni proroci izišli u svijet. Po ovome prepoznajete Duha Božjega: svaki duh koji ispovijeda da je Isus Krist u tijelu došao, od Boga je. A ni jedan duh koji ne ispovijeda da je Isus Krist u tijelu došao, nije do Boga: on je duh antikrista, o kome ste čuli da dolazi i VEĆ JE SADA na svijetu. Vi ste, dječice, od Boga i pobijedili ste ih (duh antikrista): jer je veći Onaj (Božji Duh) u vama negoli onaj koji je u svijetu." Judina 3, 4, 12: "Ljubljeni, dok sam uložio svu revnost da vam pišem o zajedničkom spasenju, bio sam potaknut pisanjem vas preklinjati da se borite za vjeru koja je jedanput zauvijek predana SVETIMA. Naime, ušuljali su se (ovi nisu ušli u ovčinjak kroz VRATA, te su stoga razbojnici) NEKI LJUDI (ne Sveti), odavna već zapisani za ovu osudu, BEZBOŽNICI koji milost Boga našega izokreću u razuzdanost i niječu jedinoga Gospodara, Boga, i Gospoda našeg Isusa Krista. Oni su podvodne stijene na vašim gozbama ljubavi. Kad se goste S vama, bez straha sami sebe napasaju..." Pred ovim se citatima Pisma ne može poreći da su Istinska Crkva i lažna crkva isprepletene, jer su bile zajedno posađene, ali od različitog sjemenja.

Dakle, mislim da postoji još nešto što biste trebali znati. Sedam crkava kojima se Ivan obraća su u Maloj Aziji i sve su poganske crkve. On ne govori crkvi u Jeruzalemu, koja je uglavnom bila židovska s možda samo nekolicinom pogana u njoj. Razlog tome je to što se Bog okrenuo od Židova k poganima. Stoga Bog se cijela crkvena doba bavi s poganima i poziva k Sebi pogansku

Nevjestu. To čini "crkvena doba" i "puninu pogana" jednom te istom stvari. Djela apostolska 13, 44 - 48: "A iduće se subote gotovo sav grad okupio čuti Riječ Božju. Ali kad Židovi ugledaše mnoštvo, ispune se zavišću te stanu proturječiti onome što je Pavao govorio, protiveći se i huleći. Ali im Pavao i Barnaba smjelo rekoše: 'Vama je najprije trebalo govoriti Riječ Božju. No budući da je odbacujete i ne smatrate se dostojnima vječnog života, evo, obraćamo se poganima; jer nam je ovako zapovjedio Gospod: 'Postavih te za svjetlost poganima, da budeš na spasenje do nakraj zemlje.' Kad su pogani to čuli, radovali su se i proslavljali Riječ Gospodinovu te su povjerovali koji su god bili određeni za život vječni.' Rim. 11, 1 - 8: "Kažem dakle: 'Zar je Bog odbacio narod Svoj?' Nipošto! Ta i ja sam Izraelac, iz potomstva Abrahamovog, od Benjaminovog plemena. Nije Bog odbacio narod Svoj, koji je predvidio. Ne znate li što veli Pismo o Iliji, kako se žalio Bogu protiv Izraela govoreći: 'Gospode, proroke su Tvoje pobili i žrtvenike Tvoje raskopali; ja sam ostao sam i traže život moj.' Pa što mu Bog odgovara? 'Ostavio sam Sebi sedam tisuća ljudi koji nisu prignuli koljeno pred Baalom.' Tako, dakle, i u sadašnje vrijeme postoji Ostatak po milosnom izboru. A ako je po milosti, nije više po djelima: inače milost nije više milost; ako li je po djelima, nije više milost: inače djelo nije više djelo. Što dakle? Što Izrael traži, to nije postigao; ali su postigli izabrani. Ostali pak su otvrdnuli - kao što je pisano: 'Dade im Bog duha obamrlosti, oči da ne vide i uši da ne čuju' - sve do dana današnjega."

Rim. 11, 25 - 29: "Jer ne bih htio, braćo, da ne znate ovu tajnu – da ne biste bili sami po sebi pametni: djelomično je otvrdnuće zadesilo Izraela dok punina pogana ne uđe. I tako će se sav Izrael spasiti, kao što je pisano: 'Doći će sa Siona Osloboditelj i odvratiti bezbožnost od Jakova. I to će biti Moj savez s njima – kad uklonim grijeh njihove. U pogledu Evanđelja oni su protivnici radi vas, ali u pogledu izabranja oni su ljubimci zbog otaca – ta neopozivi su dari i poziv Božji.

Ovih je sedam crkava koje se nalaze u Maloj Aziji u sebi sadržavalo određene karakteristike, u to drevno vrijeme, koje su postale zreo plod kasnijih doba. Ono što je tamo natrag bilo samo biljke nikle iz sjemena, izašlo je kasnije u zreloj žetvi baš kao što je Isus rekao: "Jer ako tako postupaju sa zelenim stablom, što li će biti sa suhim? " Luka 23, 31.

PORUKA EFEŠKOM CRKVENOM DOBU

Otkrivenje 2, 1 - 7

"Anđelu crkve u Efezu napiši: Ovo govori Onaj koji drži sedam zvijezda u Svojoj desnici, Onaj koji hoda posred sedam zlatnih svijećnjaka.

Znam tvoja djela i trud tvoj i postojanost tvoju te da ne možeš podnijeti opake; i iskušao si one koji tvrde da su apostoli, a nisu, i ustanovio si da su lažljivci.

I podnosio si i postojanosti imaš, i za Moje si se Ime trudio te nisi malaksao.

Ali imam protiv tebe to što si svoju prvu ljubav ostavio.

Sjeti se, dakle, odakle si pao, pokaj se i čini prva djela; inače dolazim k tebi uskoro i uklonit ću svijećnjak tvoj s mjesta njegova ako se ne pokaješ.

Ali ovo imaš: mrziš djela nikolaita koja i ja mrzim.

Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama! Onome tko pobijedi dat ću jesti od Stabla Života koje je usred raja Božjega."

Glasnik (anđeo) efeškoj crkvi bio je apostol Pavao. Ne može se poreći da je on bio glasnik prvom dobu poganske ere. Iako je Petru dan autoritet da otvori vrata poganima, Pavlu je dano da bude njihov apostol i prorok. On je bio prorok-glasnik poganima. Njegova mu je proročka služba, kojom je primio puno otkrivenje Riječi za pogane, zajamčila vjerodostojnost kao njihovog apostolskog glasnika. S ovim su se složili drugi apostoli u Jeruzalemu. Gal. 1, 12 - 19: "Niti ga ja od čovjeka primih, niti naučih, nego otkrivenjem Isusa Krista. Ta čuli ste za moje negdašnje ponašanje u židovstvu, kako sam preko mjere progonio crkvu Božju i pustošio je; pa sam napredovao u židovstvu i nadmašio mnoge vršnjake u svojem narodu jer bijah pretjerano gorljiv glede tradicija svojih otaca. Ali kad se svidjelo Bogu koji me odvojio već od majčine utrobe i pozvao Svojom milošću, otkriti Sina Svojega u meni da ga propovijedam među poganima, odmah, ne savjetujući se s tijelom i krvlju, ne uzadoh u Jeruzalem k onima što prije mene bijahu apostoli, nego odoh u Arabiju pa se opet vratih u Damask. Potom nakon tri godine uzadoh u Jeruzalem upoznati Petra, i ostadoh s njim petnaest dana. No druge apostole ne vidjeh, osim Jakova, brata Gospodinova." Gal. 2, 2: "A uzašao sam po otkrivenju i izložio im evanđelje koje propovijedam među poganima, i to napose onim uglednijima, da ne bih možda, ili da nisam, uzalud trčao." Gal. 2, 6 - 9: "A od onih koji nešto znače – što god oni bijahu mene se ne tiče, Bog ne gleda tko je tko – meni ti uglednici ništa ne nadodaše, nego naprotiv, kad vidješe da mi je povjereno Evanđelje za neobrezane, kao Petru za obrezane – jer Onaj koji je djelovao po Petru i njegovu apostolstvu među obrezanima, djelovao je i po meni među poganima – i spoznavši milost koja mi je dana, Jakov, Kefa i Ivan, smatrani stupovima, pružiše desnice zajedništva meni i Barnabi: mi da idemo k poganima, a oni k obrezanima." Rim. 11, 13: "Vama pak, poganima, velim: budući da sam apostol pogana, službu svoju proslavljam."

Pavao je osnovao crkvu u Efezu negdje sredinom 1. stoljeća. To nam omogućuje odrediti datum početka efeškog crkvenog doba; oko 53. godine nakon Krista.

Njegov je način služenja postavio obrazac kojemu će težiti svi budući glasnici i zapravo postavlja obrazac za svakog istinskog Božjeg propovjednika, iako neće doseći takve visine u proročkoj oblasti kakve je dosego Pavao. Pavlova je služba imala trostruku kvalitetu, i bila je kao što slijedi:

Prije svega, Pavao je bio apsolutno vjeran Riječi. Nikada od Nje nije odstupio bez obzira na cijenu. Gal. 1, 8 - 9: "Ali kad bismo vam mi, ili pak anđeo s neba, propovijedali bilo koje drugo evanđelje od onoga kojeg smo vam propovijedali, neka je proklet! Kao što smo već prije rekli, sada opet velim: ako vam tko propovijeda bilo koje drugo evanđelje od onoga kojeg ste primili, neka je proklet." Gal. 2, 11, 14: "A kad je Petar stigao u Antiohiju, u lice sam mu se usprotivio jer je zavrijedio osudu." "No kad vidjeh da ne hode pravo po istini Evanđelja, rekoh Petru pred svima: 'Ako ti, Židov, poganski živiš, a ne židovski, zašto pogane siliš da žive židovski?'"

1. Kor. 14, 36 - 37: "Što? Zar je od vas Riječ Božja izišla? Ili je samo k vama došla? Misli li tko da je prorok ili pak duhovan, neka prizna da su to što vam pišem Gospodinove zapovijedi."

Primijetite da je Pavao bio neorganiziran, ali vođen Duhom kao kad je Bog pokrenuo Mojsija da izvede Izrael iz Egipta. Pavla nije poslao jeruzalemski koncil, niti je nad njim imao ikakvu vlast ili nadležnost. Bog je, i samo Bog, slao i vodio. Pavao nije bio od ljudi, već od Boga. Gal. 1, 1: "Pavao, apostol, ne od ljudi ni po čovjeku, nego po Isusu Kristu i Bogu Ocu koji Ga je uskrisio od mrtvih." Gal. 2, 3 - 5: "Ali čak ni Tit koji bijaše sa mnom, premda Grk, nije bio prisiljen obrezati se i to radi uljeza - lažne braće koja se ušuljaše da vrebaju našu slobodu koju imamo u Kristu Isusu pa da nas učine robovima. Njima nismo ni na trenutak popustili niti im se podložili, kako bi istina Evanđelja ostala kod vas."

Drugo, njegova je služba bila u snazi Duha, pokazavši njome izgovorenu i pisanu Riječ. 1 Kor. 2, 1 - 5: "Ni ja, došavši k vama braćo, ne dođoh s uzvišenim govorom ili mudrošću navješćivati vam svjedočanstvo Božje; jer sam odlučio ne znati među vama što drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga. I ja bijah s vama u slabosti, u strahu i velikom drhtanju. Moj govor i moje propovijedanje nije bilo u uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego u pokazivanju Duha i snage – da vaša vjera ne bude u mudrosti ljudskoj, nego u snazi Božjoj." Djela apostolska 14, 8 - 10: "A u

Listri je sjedio neki čovjek uzetih nogu, hrom od majčine utrobe, koji nikada nije hodao. Taj je slušao Pavla kako govori koji ga proniknu pogledom i vidje da ima vjeru za iscjeljenje pa jakim glasom poviče: 'Stani uspravno na noge svoje.' Ovaj poskoči i prohoda." Djela apostolska 20, 9 - 12 "A mladić neki, imenom Eutih, sjedio je na prozoru svladan dubokim snom. Kako je Pavao dulje propovijedao, pade on, svladan dubokim snom, dolje s trećeg kata. I digoše ga mrtvog. Side Pavao i nadnese se nad njega, objuči ga i reče: 'Ne uznemirujte se, duša je još u njemu.' Zatim se popeo, razlomio kruh i jeo pa je još dugo pripovijedao, sve do zore; tada oputova. A dječaka odvedoše živa pa se nemalo utješiše." Djela apostolska 28, 7 - 9: "U blizini toga mjesta bilo je imanje prvaka otoka, imenom Publija, koji nas je primio i tri dana ljubazno gostio. A otac Publijev ležao je shrvan vrućicom i proljevom. Pavao uđe k njemu, pomoli se, položi ruke na nj i iscijeli ga. Nakon toga su i drugi koji na otoku bijahu bolesni dolazi i bili iscijeljeni." 2. Kor 12, 12: "Uistinu su znakovi apostolstva iskazani među vama sa svom postojanošću - znamenjima i čudesima i silnim djelima."

Treće, imao je očit plod svoje službe koju mu je Bog dao. 2. Kor 12, 11: "Postadoh bezumnik hvaleći se! Vi me natjeraste. A trebalo je da me vi preporučite jer ni u čemu nisam manji od 'nadapostola', premda sam ništa." 1. Kor. 9, 2: "Ako drugima nisam apostol, vama svakako jesam – ta pečat ste mojega apostolstva u Gospodu." 2. Kor 11, 2: "No ljubomorani sam na vas Božjom ljubomorom: jer sam vas zaručio s jednim mužem da vas kao čistu djevicu privedem Kristu." Pavao je bio sredstvo dovođenja mnoštva poganskih ovaca; on ih je hranio, brinuo se za njih sve dok nisu donijele pravedni plod i bile pripremljene susresti Gospoda kao dio poganske Nevjeste.

U vrijeme davanja Otkrivenja, prema predaji, Pavao je već umro kao mučenik, ali je Ivan nastavio umjesto njega točno onako kao što je Pavao radio u danima svoje službe. Pavlova smrt prije nego je dano Otkrivenje uopće ne poništava činjenicu da je on bio glasnik efeškom crkvenom dobu, jer je glasnik za svako doba, bez obzira kad se pojavi ili ode, onaj koji utječe na to doba za Boga službom koja očituje Riječ. Pavao je bio taj čovjek.

GRAD EFEZ

Grad Efez je bio jedan od tri najveća grada Azije. Često je nazivan trećim gradom kršćanske vjere, uz prvi Jeruzalem i drugu Antiohiju. Bio je to vrlo bogat grad. Vlast je bila rimska, ali je jezik bio grčki. Povjesničari vjeruju da su Ivan, Marija, Petar, Andrija i Filip, da su svi bili sahranjeni u ovom lijepom gradu. Pavao, koji je u ovom gradu utemeljio istinsku vjeru, bio je ovdje pastor samo oko tri godine, ali kad je bio odsutan od stada neprestano je, u molitvi, mislio na njih. Timotej je bio njihov prvi nadglednik. 1. Tim. 1, 1 - 3: "Pavao, apostol Isusa Krista po odredbi Boga, Spasitelja našeg, i Gospoda Isusa Krista, nade naše, Timoteju, pravom sinu u vjeri: milost, milosrđe i mir od Boga, Oca našega, i Krista Isusa, Gospoda našega. Kao što te zamolih kad sam odlazio u Makedoniju, ostani još u Efezu da zapovjediš nekim neka ne naučavaju drugih doktrina."

Samo ime Efez ima neobično, složeno značenje: "usmjeren k" i "opušten". Visoke težnje ovog doba koje je počelo s puninom Duha, "Božjom dubinom", po kojoj su bili usmjereni k višnjem pozivu Božjem, počele su popuštati manje budnom stavu. Manje gorljivo slijeđenje Isusa Krista počelo se očitovati kao predznak da će u budućim dobima fizičko sredstvo, zvano crkva, potonuti do grozote "dubine Sotonine". Postala je opuštena i odlutala. Ovo se doba već vraćalo u stari grijeh. Ostavilo je svoju prvu ljubav. Maleno sjeme posađeno u tom efeškom dobu jednog će dana izrasti u duha zablude dok se sve nečiste ptice nebeske ne smjeste na njegovim granama. Ta će mala biljka izgledati tako bezazlena ljudskom razmišljanju toj Novoj Evi (Novoj Crkvi) da će ju Sotona ponovno zavesti. Efeško joj je doba pružilo priliku za najbolje od Boga i nakratko je nadvladala i zatim se opustila i u tom trenutku nepažnje Sotona je posadio sjeme potpune propasti.

Sama efeška religija savršeno tipizira ovo prvo crkveno doba i određuje smjer doba koja će doći. Kao prvo, veličanstven hram Dijane koji se gradio toliko mnogo godina, u čijim se svetim dvorima smjestio najobičniji i najneupadljiviji lik Dijane kakav bi se mogao zamisliti. Bila je

apsolutno ne nalik bilo kojem drugom od njezinih likova smještenih u drugim hramovima posvećenim njoj. Jednostavno je bila gotovo bezoblična ženska figura koja se naposljetku stopila s komadom drveta iz kojeg je isklesana. Njene su dvije ruke bile oblikovane od dvije jednostavne željezne šipke. Kako savršeno ovo opisuje duha antikrista puštenog u prvom dobu. Tu je on bio pušten među ljude, a ipak nije poprimio oblik koji bi uzbunio ljude. Međutim, dvije su ruke od željeznih šipki pokazivale da mu je namjera bila smrskati Božje djelo dok osvaja svoj teren. Čini se da nitko nije primijetio njega ili ono što je činio. Ali jednoga će dana primijetiti kada s tim željeznim rukama njegova "djela" postanu "doktrina", a njegova doktrina postane zakon carstva.

Red hramskog služenja također otkriva mnogo toga. Tamo su, prije svega, bili svećenici koji su bili eunusi. To je sterilno svećenstvo nagovještavalo sterilnost ljudi koji će odlutati od Riječi, jer su ljudi koji tvrde da poznaju Boga odvojeno od Riječi neplodni životom kao što je sterilan eunuh. Drugo, hram je unutar svojih granica imao svećenice djevice koje su vršile religiozna djela hrama. To je navijestilo dan kada će ceremonija i forma, ritual i djela uzeti mjesto Duha Svetoga i karizmatično očitovanje više neće ispunjavati hram Božji. Iznad svih njih je bio veliki svećenik, čovjek s političkom moći i javnim utjecajem oslikavajući ono što je već bilo u tijeku, iako ne preočito, a to je da će crkva uskoro biti predana vodstvu čovjeka s čovječjim planovima i čovječjim ambicijama i "tako kaže Duh Sveti" više neće biti živa stvarnost. A pod svima su njima bili hramski robovi koji nisu imali izbora nego pokornost religioznoj hijerarhiji. Što to može značiti osim da će doći dan kada će ovlašteno svećenstvo, pomoću države i zamjenom Riječi i Duha crkvenim vjerovanjima, dogmama i ljudskim vodstvom, porobiti laike dok se vođe budu naslađivale u nepošteno stečenom bogatstvu i uživale u svojim prljavim zadovoljstvima, a jadni su ljudi, kojima je trebalo služiti u skladu s Bogom, sada postale sluge.

ISUS, NJEGOV GLASNIK I CRKVE

Otk. 2, 1: "... Ovo govori Onaj koji drži sedam zvijezda u Svojoj desnici, Onaj koji hoda posred sedam zlatnih svijećnjaka." To je Onaj za koga je rečeno: "Ovaj je Isus I Gospod i Krist." Tu je On, Jedan Jedinj Gospod Bog Svemogućj i uz Njega nema drugoga. Tu je On, Spasitelj ("... spasenje je od Gospoda." Jona 2, 9.) hoda posred crkava, kroz sedam doba. Ono što je On bio u prvom dobu, On je u svim dobima. On je svakom vjerniku Isus Krist isti jučer, i danas i zauvijek. Ono što je On jednom učinio, On još uvijek čini i nastaviti će činiti.

Dakle, primijetiti ćete da Isus hoda sam posred Svojih crkava. S Njim nije nitko drugi. Uistinu i ne može biti jer ju je On sam spasio i kupivši ju Svojom vlastitom krvlju On ju posjeduje. On je njezin Gospod i Gospodar. Ona Mu daje svu slavu i On tu slavu neće dijeliti s drugim. S Njim nema pape. S Njim nema nadbiskupa. Marija, majka Njegovog zemaljskog tijela, nije s Njim. On ne govori i ne okreće se Ocu, jer On jest Otac. On se ne okreće narediti Duhu Svetom, jer On je Bog, vječni Duh, i upravo Njegov život teče i pulsira u crkvi dajući joj život i bez Njega ne bi bilo života. Spasenje je od Gospoda.

S Njim nije bilo nikoga kada je gazio vatru gnjeva vatrene ognja. Nije to bio nitko drugi, već je ON visio na križu i dao Svoju krv. On je Začetnik i Završitelj naše vjere. On je Alfa i Omega našeg spasenja. Mi smo zaručeni za Njega, a ne za drugoga. Mi ne pripadamo crkvi. Mi pripadamo Njemu. Njegova Riječ je zakon. Na nas ne utječu crkvena vjerovanja, dogme, pravilnici i statuti. Da, to Isus SAM hoda posred crkava. To Bog u njoj hoće i djeluje po Svojoj dobrohotnosti. Nemojte to nikada zaboraviti. Vi imate samo jednu vezu s Bogom i Bog ima samo jednu vezu s vama - to je ISUS, i ISUS SAM.

Ovdje je On sa sedam zvijezda u Svojoj desnici. Desnica ili desna ruka označava snagu i autoritet Božji. Ps. 44, 3: "Mačem svojim oni zemlju ne zauzeše, niti im ruka njihova donese pobjedu, već desnica Tvoja i Tvoja ruka, i svjetlo lica Tvoga, jer si im bio naklon." U toj je snažnoj desnici sedam zvijezda koje su prema Otk. 1, 20 sedam crkvenih glasnika. To označava da je iza

Njegovih glasnika svakom dobu sama snaga i autoritet Božji. Oni izlaze u vatri i sili Duha Svetoga s Riječju. Oni su zvijezde zato što odražavaju svjetlo. Svjetlo koje oni odražavaju je Njegovo svjetlo. Oni nemaju vlastito svjetlo. Oni ne pale svoje vlastite vatre da bi ljudi hodali u svjetlu njihovih iskri. Iz. 50, 11. Noć je, jer tada izlaze zvijezde. Noć je tame grijeha jer su svi (čak cijeli svijet) sagriješili i neprestano su lišeni slave Božje. Rim. 3, 23.

Ovih sedam glasnika ljudima obznanjuje Boga. Tko primi njih, prima Onoga koji ih je poslao. Ivan 13, 20. Oni govore i djeluju na osnovi Njegovog autoriteta. On stoji iza njih sa svom silom Božanstva. Mt. 28, 18 - 20: "I pristupi Isus te im prozbori rekavši: 'Dana mi je SVA VLAST na nebu i na zemlji. Pođite i poučavajte sve narode krsteći ih u Ime Oca, i Sina, i Duha Svetoga, učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio. I evo, JA SAM S VAMA U SVE DANE do svršetka svijeta (dovršetka doba).'" Stoga, tu su oni puni Duha Svetoga i vjere, gore vatrom Božjom držeći Riječ istine i On tu stoji da ih podrži. I razmislite o tome, niti jedan vjernik iz bilo kojeg doba ne treba plakati u svom srcu: "O, da sam mogao biti tamo nazad u prvom dobu kad su apostoli bili poslani prvi put." NEMA potrebe osvrtni se. POGLEDAJTE GORE! Pogledajte Njega koji čak i sada hoda posred crkava kroz sva doba. Pogledajte Njega koji je isti jučer i danas i zauvijek i koji se nikad ne mijenja ni u biti niti u Svojim putovima. Gdje su dvoje ili troje okupljeni u Njegovo Ime, tu je On u njihovoj sredini! I ne samo u njihovoj sredini kao samodopadan promatrač ili kao anđeo zapisničar, već On tu stoji izražavajući točno ono što On jest - Život i Održavatelj i Davatelj svih dobrih darova crkvi. Haleluja!

"Koji hoda posred sedam zlatnih svijećnjaka." Kako su značajne te riječi kad se gledaju u svjetlu Pisma koje Ga opisuje kao "Krista, koji je naš život". Jer Krist uistinu jest život Crkve. Ona nema drugog života. Bez Njega je ona naprosto religiozno društvo, klub, beznačajan skup ljudi. Kao što je truplo ukrašeno draguljima i odjeveno i dalje truplo, tako crkva, bez obzira što bi njezini programi i dobrohotni naponi mogli postići, bez Krista ona je također truplo. Ali s Njim u svojoj sredini, s Njim koji ju motivira ona postaje čuđenje svima, "Njegovo tijelo, punina Onoga koji sve u svima ispunjava." I upravo ovog časa On hoda posred zlatnog svijećnjaka posljednjeg doba. Ono što je On bio dok je hodao u prvom dobu, On je čak i sada u ovom posljednjem dobu. Isus Krist ISTI JUČER, i DANAS i ZAUVIJEK.

"Sedam zlatnih svijećnjaka." U Izl. 25, 31 kaže: "I načini svijećnjak od ČISTOGA zlata. Svijećnjak neka bude skovan. Njegovo podnožje, i njegov stalak, njegove posude, njegove čaške i njegove latice neka budu od istog." Istinska je crkva Isusa Krista, nevjesta, uspoređena s ČISTIM zlatom. Njena pravednost je NJEGOVA pravednost. Njene osobine su NJEGOVE vlastite slavne osobine. Njezin se identitet nalazi u Njemu. Ona treba odražavati ono što je On. Ona treba očitovati ono što On ima. U njoj nema pogreške. Ona je sva slavna iznutra i izvana. Od početka do kraja, ona je djelo svog Gospoda, a sva Njegova djela su savršena. Zapravo, u njoj je sabrana i objavljena vječna mudrost i naum Božji. Kako bi to itko mogao dokučiti? Kako bi to itko mogao razumjeti? Iako to ne možemo, možemo to prihvatiti vjerom jer je to Bog rekao.

Ali ne samo da je svijećnjak od zlata, on je od KOVANOZ zlata. Ručno izrađena od kovanog zlata prema njenim nacrtima koji su dani od Duha. Jesu li, osim njenog Gospoda i Gospodara, Isusa Krista, ikada postojali ljudi toliko kovani i pročišćeni kao nevjesta Isusa Krista? Ona zasigurno dopunjava trpljenje koje je Krist ostavio. Njena su dobra opljačkana. Njen je život u opasnosti. Nju smatraju kao ovcu za klanje. Nju ubijaju cijeli dan. Mnogo trpi, ali u svemu tome ne uzvraća, niti drugima uzrokuje patnje. Ova ljupka nevjesta Kristova je dostojna Evandjelja. I kao što se zlato da kovati, za razliku od mjedi koja će kovanjem pući, ovo Božje zlato će podnijeti svoje trpljenje za Gospoda, ne svinuto, ne slomljeno, ne uništeno, već kušnjama i ispitima ovog života oblikovano kao stvar ljepote i radosti zauvijek.

KRIST HVALI SVOJE

Otk. 2, 2 - 3: "Znam tvoja djela i trud tvoj i postojanost tvoju te da ne možeš podnijeti opake; i iskušao si one koji tvrde da su apostoli, a nisu, i ustanovio si da su lažljivci. I podnosio si i postojanosti imaš, i za Moje si se Ime trudio te nisi malaksao."

Kako Spasitelj lijepo hvali i odaje priznanje Svojoj djeci. On u potpunosti primjećuje njihove dobre duhovne stavove i ponašanje. On zna da među njima postoji slabost, ali još nije povikao protiv toga. Nije li Gospod baš takav? On zna kako nas ohrabriti u pravim stvarima i obeshrabriti nas u pogrešnim stvarima. Upravo bismo ovdje svi mogli naučiti dobru lekciju o vođenju crkve i naših obitelji. I još bolje, svi bismo mogli naučiti dobru lekciju o tome da Bog radi sa svakim od nas upravo na ovaj način. Nemoj nikada biti obeshrabren, sveti Božji, jer Bog nije nemilostiv da bi zaboravio tvoje požrtvovnosti ljubavi. Što god mi učinili, čak i dali nekome čašu hladne vode, ima nagradu i blagoslov od Gospoda.

"Znam tvoja djela, trud tvoj i postojanost tvoju." Dok On hoda posred Svoje crkve, On je svjestan patnje svojih ljudi i stalo Mu je. Kao što je bilo u danima ropstva u Egiptu kad je čuo njihove vapaje, On koji se nikada ne mijenja još uvijek čuje vapaje potlačenih dok hoda među njima. Sama riječ trud označava iscrpljenost potlačenošću. Božji ljudi ne samo da rade za Njega u požrtvovnosti ljubavi, već s radošću trpe za Njega. Postojani su u nošenju jarma. Ovo je prvo doba pretrpjelo veliko progonstvo. Moralo je naporno raditi da bi propovijedalo Evanđelje i širilo istinu. Njihov je višnji poziv u životu bio služiti Bogu i kad su im uništene nade u životu bili su postojani i predali su sve Njemu koji je obećao trajnu nadoknadu u nebu za ono čega su se odrekli za Njega na zemlji.

Mislim da bismo se ovdje trebali zaustaviti i pozabaviti mišlju da su Božji ljudi uvijek bili i da će uvijek biti proganjani. Vi znate da je Postanak knjiga početka i ono što nađete da je tamo započelo nastaviti će se pravo kroz Otkrivenje i nikad se neće promijeniti. Tamo vidimo da je Kajin progonio i ubio Abela jer je potonji ugodio Bogu. Zatim vidimo savršenu sliku u Abrahamovom sinu po tijelu, Jišmaelu, koji je zadirkivao i borio se protiv sina obećanja, Izaka. Bio je i Ezav koji je mrzio Jakova i bio bi ga ubio da Bog nije intervenirao. U Novom zavjetu nalazimo Judu da izdaje Isusa dok su religiozni redovi prvog stoljeća pokušali uništiti rane vjernike. Djeca ovoga svijeta, kojom upravlja đavao, mrze djecu Božju kojom upravlja Duh.

Bez obzira koliko je kršćanin pravedan i čestit pred javnošću i koliko je dobrohotan prema svom bližnjem ne čineći ništa osim dobro, neka prizna Krista kao svoga Spasitelja i prizna djelovanje darova Duha Svetoga u jezicima, proroštvu, iscjeljenju i čudesima, i bit će osuđen. Duh ovoga svijeta mrzi Duha Božjeg i budući da ne može pobijediti Duha Gospodnjeg, pokušava uništiti posudu u kojoj prebiva Duh Istine.

Progonstva i kušnje su prirodan, normalan dio kršćanskog života. Samo je jedna stvar koju s njima možete učiniti. Sve ih predajte Bogu, ne sudite i prepustite Njemu njihov kraj i konačan sud.

"Ne možeš podnijeti opake; i iskušao si one koji tvrde da su apostoli, a nisu, i ustanovio si da su lažljivci." Ovi su Efežani vjerovali da Božji ljudi trebaju biti sveti. Prema ovom stihu, oni su poduzeli korake da zadrže tijelo beskrvasnim od grijeha. Vrlo je očito da je odmetništvo već bilo započelo. Grijeh je bio ušao u crkvu. Ali oni su bili pokorni Pavlovim riječima kad je rekao da uklone zle između sebe. Oni su bili odvojeni ljudi. Izišli su iz svijeta i sada nisu dopuštali da svijet uđe među njih. Nisu podnosili grijeh u crkvi. Njima svetost nije bila fraza ili slikovito izražavanje, bila je način života.

"Iskušao si one koji tvrde da su apostoli, a nisu, i ustanovio si da su lažljivci." O, to je bezobzirna izjava. "Iskušao si one koji sebe nazivaju apostolima." Nije li to drsko? Kakvo pravo imaju ljudi iskušati one koji sebe nazivaju apostolima? I kako ih iskušavaju? O, volim ovo. To je ovdje u Gal. 1, 8: "Ali kad bismo vam mi, ili pak anđeo s neba, propovijedali bilo koje drugo evanđelje od onoga kojeg smo vam (već) propovijedali, neka je proklet!" Apostoli su ti koji su ljudima donijeli originalnu Riječ. Ta se originalna Riječ nije mogla mijenjati, čak ni njena točka ni zarez. Pavao je znao da je Bog bio Taj koji mu je govorio, pa je rekao: "Čak ako dođem i ja i pokušam dati drugo otkrivenje, pokušam napraviti jednu malu izmjenju u onome što sam izvorno

dao, neka sam proklet." Vidite, Pavao je znao da je prvo otkrivenje bilo ispravno. Bog ne može dati prvo otkrivenje, a zatim drugo otkrivenje. Kad bi to učinio, predomišljao bi se. On može dati otkrivenje i zatim mu nadodati, kao što je učinio u edenskom vrtu kad je ženi obećao Sjeme, a zatim je kasnije odredio da Sjeme treba doći kroz Abrahama i zatim je kasnije rekao da će doći istim krvnim lozama u Davidu. Ali to je bilo isto otkrivenje. Samo je ljudima dalo više informacija da im pomogne prihvatiti ga i shvatiti. Ali Božja se Riječ ne može mijenjati. Sjeme je došlo točno onako kako je otkriveno. Haleluja. A pogledajte što su ti lažni apostoli činili. Došli su sa svojom vlastitom riječju. Ovi su Efežani poznavali tu Riječ onakvu kakvu ju je Pavao naučavao. Bili su puni Duha Svetoga polaganjem Pavlovih ruku. Pogledali su te lažne apostole u oko i rekli: "Vi ne govorite što je Pavao rekao. Vi ste, stoga, lažni." O, to rasplamsa moje srce. Vratite se Riječi! Niste vi ti koji zapravo iskušavate apostola, i proroka i učitelja, RIJEČ JE TA KOJA IH ISKUŠAVA. Jednog od ovih dana doći će prorok laodicejskom crkvenom dobu i znat ćete je li on onaj pravi poslan od Boga ili ne. Da, hoćete, jer ako je on od Boga, BIT ĆE U TOJ RIJEČI TOČNO ONAKO KAKO JU JE BOG DAO PAVLU. NEĆE SE NI NA TRENUTAK UDALJITI OD TE RIJEČI, NI ZA JEDNU JOTU. U tom posljednjem dobu, kad će se pojavljivati mnogi lažni proroci, gledajte i vidite kako će vam oni neprestano govoriti da ako ne vjerujete njima i onome što oni kažu, da ćete biti izgubljeni; ali kad na scenu dođe taj PROROK POSLJEDNJEG DANA, ako je on zaista taj prorok, on će vikati: "Vratite se Riječi ili ste izgubljeni." On neće graditi na privatnom otkrivenju ili tumačenju, već na Riječi. Amen i Amen!

Ovi su lažni apostoli okrutni vuci o kojima je Pavao govorio. Rekao je: "Jednom kad ja odem, oni će pokušati doći i tvrditi da imaju ravnopravno otkrivenje, ali njihova svrha nije pomoći vam, već vas uništiti." Djela apostolska 20, 27 - 32: "Jer nisam propustio navijestiti vam cjelokupni naum Božji. Pazite dakle na sebe i na sve stado u kojem vas je Duh Sveti postavio nadglednicima da pasete crkvu Božju koju je kupio vlastitom krvlju. Ja znam da će se nakon moga odlaska uvući među vas okrutni vuci koji ne štete stado; i od vas samih ustat će ljudi koji će govoriti izopačenosti (svoju vlastitu riječ i ideje, ne Božje) kako bi odvuclili učenike za sobom. Zato bdijete sjećajući se da tri godine noć i dan nisam prestajao sa suzama opominjati svakog pojedinog.' A sada vas, braćo, predajem Bogu i Riječi Njegove milosti koja je kadra izgraditi vas i dati vam baštinu među svima posvećenima."

Ivan je također znao za njih, jer je rekao u 1. Ivanovoj 4, 1: "... mnogi su lažni proroci (već) izišli u svijet." Taj se duh antikrista već uvlačio u crkvu i činio je to suprotstavljajući se Riječi. Eto gdje je sve to počelo. Upravo ovdje u prvom crkvenom dobu. Već su poricali Riječ i postavljali svoja vlastita crkvena vjerovanja i filozofije umjesto Riječi. To je antikrist, jer Isus je Riječ. Biti anti-Riječi je biti anti-Isus. Biti anti-Riječi je biti antikrist, jer su Duh i Riječ JEDNO. Ako ste anti-Riječi morate biti antikrist. I AKO JE TO ZAPOČELO U PRVOJ CRKVI, MORAT ĆE RASTI DO KRAJA KAD TO PREVLADAVA. I to je upravo ono što ćete vidjeti kad prođemo sva doba. Započinje stvarno malo u efeškom dobu i raste u svim dobima dok anti-Riječ, sustav antikrista, potpuno ne prevlada i dok lažni apostoli lažne crkve ne odbace nepogrješivosti Riječi.

Međutim, lako je steći pogrešan dojam o onome o čemu pričamo jer ovo toliko naglašavam. Moglo bi vam zvučati kao da je ova anti-Riječ, duh antikrista, potpuno odricanje Riječi, poricanje Biblije koje dostiže vrhunac njezinim odbacivanjem. Nikako. To nije to. Ono što to jest je Otk. 22, 18 - 19: "I ja svjedočim svakome tko sluša riječi proroštva ove knjige: tko ovomu što doda, Bog će njemu dodati zla napisana u ovoj knjizi. A ako tko oduzme od riječi knjige ovoga proroštva - Bog će njemu oduzeti udio na Knjigu života i na sveti grad i na ono što je napisano u ovoj knjizi." Izmjena je čak i JEDNE riječi oduzimanjem ili dodavanjem njoj. To je izvorni Sotonin trik u edenskom vrtu. On je samo dodao jednu malu riječ onome što je Bog bio rekao. To je učinilo to. To je donijelo smrt i uništenje. A u Efezu je bilo upravo isto. Dodana samo riječ, oduzeta samo riječ, i anti-Riječ, duh antikrista je procvao.

Jeste li to sada shvatili? Tu su ponovno oni blizanci. Tu su ponovno ona dva stabla koja rastu jedno uz drugo u istoj zemlji, jedući istu hranu, upijajući istu kišu i uživajući blagodati istog sunca. Ali oni dolaze iz RAZLIČITOG sjemenja. Jedno je stablo ZA Riječ Božju točno onakvu kakvu je

Bog dao, i voli ju i pokorava joj se. Drugo je stablo iz sjemena koje je anti Riječi Božje i mijenja ju gdje to želi. Zamjenjuje svoja vlastita crkvena vjerovanja i dogme sa živom istinitom Riječju upravo kao što je to učinio Kajin koji je na kraju ubio Abela. Ali ne boj se, stado malo. Ostani s Riječju. *Drži tu Riječ između sebe i đavla.* Eva nije učinila to i iznevjerila je. I kad crkva popusti prema Riječi, odlazi u dubine Sotonine tame.

"I podnosio si i postojanosti imaš, i za Moje si se Ime trudio te nisi malaksao." Ovo je skoro isto kao što je rečeno u drugom stihu. Ali su djela, napor i postojanost u drugom stihu od čuvanja svete Riječi koja im je bila povjerena. Kako su držali protivnike podalje. Kako su oni Pavlu bili na čast. Ali u ovom su stihu njihova progonstva, i kušnje i postojanost na blagoslovljenom Isusovom Imenu.

Vi znate da to uopće nije čudno, jer baš Riječ i Ime dovode neprijatelja da se obrušava na nas poput poplave. Ta je moćna Riječ, koja je bila očitovana iscjeljenjima, znamenjima, čudesima i drugim dokazima, nagnala farizeje da vrište za smrt istinskih vjernika. A sada to Ime, omraženo i prezreno od Židova, izruguju oni profinjeni dok se smiju na pomisao da bi itko mogao biti toliko blesav da vjeruje u čovjeka koji je umro i uskrsno, a sada je na nebu. Tako su tu bili religiozni progonitelji, Židovi, proklinjući ovog Isusa koji je po njima bio lažni Mesija, i tu su bili drugi oduševljeno se smijući i sarkastično se izrugujući Imenu novoga boga koji po njima uopće nije bio bog.

Evo još nečega što je počelo u tom dobu i nastavit će se skroz kroz doba, postajući sve dubljim i mračnijim. A to je: ljudi su se odricali tog Imena. To nije činila istinska efeška crkva. Nikako. Već lažni apostoli. To je bio netko izvana tko je pokušavao ući i oskvrnuti vjernike. Efežani su znali to Ime i voljeli su ga. Sjetite se nastanka te efeške crkve. Mala skupina ljudi koji su iščekivali Mesiju čula je da se u palestinskoj pustinji pojavio prorok koji se nazivao pretečom Mesije i da je krstio ljude za pokajanje od grijeha. Oni su tada primili Ivanovo krštenje. Ali kada im je došao Pavao, pokazao im je da je prorok mrtav, da je Isus došao i dovršio Svoj život kao žrtva za grijeh, te da je SADA došao Duh Sveti i da će ući i ispuniti sve istinske vjernike u Isusa, Mesiju. Kad su to čuli, KRSTE SE U IME GOSPODA ISUSA, a kad je Pavao položio na njih ruke, svi se ispuniše Duhom Svetim. Oni su znali što je to pokoriti se Riječ, biti kršten u Njegovo Ime (Gospod Isus Krist) i na taj su način znali da će biti ispunjeni Duhom Svetim. Te ljude ne bi mogli navesti da se promijene. Oni su znali istinu. Djela apostolska 19, 1 - 7.

Oni su poznavali silu toga Imena. Vidjeli su da je to Ime toliko moćno da čak pregače uzete s Pavlovog tijela i u Isusovom Imenu poslana bolesnim ljudima mogu osloboditi bolesne od svakakvih bolesti i izgoniti zle duhove. To je Ime djelovalo tako očito divno da su ga pokvareni Židovi u Efezu pokušali koristiti za izganjanje đavola. Djela apostolska 19, 11 - 17: "Čudesa neobična činio je Bog po rukama Pavlovim tako da su čak i rupce za znoj ili pregače s njegova tijela stavljali na bolesnike pa bi ih ostavljale bolesti i zli duhovi izlazili iz njih. Tada pokušашe i neki Židovi, istjerivači duhova što su obilazili naokolo, zazivati ime Gospoda Isusa nad onima koji su imali zle duhove, govoreći: 'Zaklinjemo vas Isusom koga Pavao propovijeda!' A bijahu to sedmorica sinova nekoga Skeve, židovskog velikog svećenika, koji su to činili. No zli im duh odgovori i reče: 'Isusa poznajem, i Pavla znam – ali tko ste vi?' I skoči na njih čovjek u kome bijaše zao duh, nadvlada ih i nadjača tako da goli i izranjeni pobjegoše iz one kuće. Doznaše to svi Židovi i Grci, stanovnici Efeza, pa strah spopade sve njih – i veličalo se Ime Gospoda Isusa."

Oni su poznavali pravedan život koji je išao uz nošenje tog Imena, jer tko god imenuje Ime Gospodnje, neka se kloni grijeha. Budite sveti vi koji nosite posude Gospodnje. Ne nosite uzalud Imena Gospoda, Boga svoga. Ovi su Efežani bili KRŠĆANI. Nosili su Ime, a to je Ime bilo Krist koji je bio Duh Božji u njima, a koje je bilo jedno od trostrukih Imena njihovog Gospoda.

"... I za Moje si se Ime trudio te nisi malaksao." Ovi vjernici nisu radili za Pavla ili za neku organizaciju. Nisu bili predani programima i institucijama pomoću kojih bi stekli neku dobit. Radili su za Gospoda. Bili su Njegove sluge, a ne pijuni organizacije. Nisu nedjeljom išli u crkvu i pričali o tom Imenu, a zatim ga ostatak tjedna zaboravili. Tom imenu nisu služili samo riječima. Nikako. Već su dali svoje živote.

Sve što su činili, činili su u to Ime. U to su Ime djelovali, a ako nisu mogli djelovati u to Ime, onda su se suzdržali od djelovanja. To su bili nebeski postavljeni kršćani čije je ponašanje bilo u Gospodu.

Ali ta se skupina lažnog trsa, koja je željela oskvrnuti to Ime, vrzmala poput šuljajućih vukova u mraku čekajući da uđu i rastrgaju. Ali, sveti su podnijeli test i zadržali Riječ i Ime.

BOŽJI PRIGOVOR

Otk. 2, 4: "Ali imam protiv tebe to što si svoju prvu ljubav ostavio." Da bi ovo razumjeli morate shvatiti da Duh ne govori samo izvornim svetima Efeza. Ova je poruka za cijelo doba koje je trajalo oko 120 godina. Njegova je poruka, onda, svim generacijama u tom razdoblju. Dakle, povijest se nastavila ponavljati. U generacijama Izraela vidimo probuđenje u jednoj generaciji kako bi već u sljedećoj vidjeli gašenje vatre. Možda u trećoj generaciji žeravica lagano gori, ali u četvrtoj možda neće biti nikakvog traga te izvorne vatre. Zatim Bog ponovno upali vatru i isti se proces ponavlja. To je jednostavno očitovanje istine da Bog nema unučad. Spasenje se ne nasljeđuje prirodnim rođenjem, kao što niti nema nikakve istine u apostolskom nasljeđu. Ono nije u Riječi. Počinjete s istinski nanovo rođenim vjernicima i kad dođe sljedeća generacija oni više nisu jednostavni kršćani, već su uzeli denominacijsko ime i sada su baptisti, metodisti itd. A upravo to i jesu. Oni nisu kršćani. Morate biti rođeni od Božje volje, ne volje čovjeka, da bi bili spašeni. Ali svi se ti ljudi sada skupljaju po volji čovjeka. Ne kažem da neki od njih nisu ispravni s Bogom. Ne kažem to ni na trenutak, ali izvorna se vatra ugasila. Oni više nisu isti.

Usrdna želja ugoditi Bogu, strast za znanjem Njegove Riječi, vapaj za dopiranjem u Duha, sve to počinje blijediti i umjesto da ta crkva gori vatrom Božjom, ona se ohladila i postala pomalo formalnom. Efežanima se tada događalo upravo to. Postajali su pomalo formalni. Izumiralo je prepuštanje Bogu i ljudi nisu previše pazili na ono što je Bog mislio o njima počevši paziti na ono što svijet misli o njima. Nadolazeća druga generacija bila je baš poput Izraela. Zahtijevali su kralja da bi bili kao druge nacije. Kad su to učinili, odbacili su Boga. Ali ipak su to učinili. To je povijest crkve. Kad ona misli o prilagođavanju svijetu umjesto o prilagođavanju Bogu, nedugo zatim vidjet ćete ih da prestaju činiti ono što su običavali činiti i počinju činiti ono što u početku ne bi činili. Mijenjaju svoj način odijevanja, svoje stavove i svoje ponašanje. Postanu opušteni. "Efez" znači upravo to: opušten – biti nošen.

Taj ciklus probuđenja i smrti nije nikada iznevjerio. Sve što treba učiniti je sjetiti se ovoga posljednjeg Božjeg pokreta u Duhu kad su se muškarci i žene odijevali kao kršćani, odlazili u crkvu, molili se cijelu noć, odlazili na uglove ulica i nisu se sramili očitovanja Duha. Napustili su svoje stare mrtve crkve i proslavljali u kućama ili starim skladištima. Imali su stvarnost. Ali nakon nedugo vremena počeli su dobivati dovoljno novca da izgrade divne nove crkve. Uveli su zbor umjesto da sami pjevaju Bogu. Obukli su zbor u toge. Organizirali su pokret, a vodio ga je čovjek. Uskoro su počeli čitati knjige koje nisu primjerene za čitanje. Spustili su letvice i ušli su jarci i prevladali. Nestao je poklik radosti. Nestala je sloboda Duha. O, nastavili su s formom, ali vatra se ugasila i gotovo sve što je ostalo je tama pepela.

Prije nekoliko trenutaka spomenuo sam da je Ivan razumio što je to voljeti Boga. Taj bi veliki apostol ljubavi zasigurno vidio kad je crkva počela gubiti tu prvu ljubav Božju. U 1. Ivanovoj 5, 3 kaže: "Jer ovo je ljubav Božja: da zapovijedi Njegove čuvamo (Njegovu Riječ)." Jedno malo odstupanje od te Riječi bilo je korak dalje od Krista. Ljudi kažu da vole Boga, idu u crkvu, čak kliču i raduju se i pjevaju i emocionalno im bude odlično. Ali kad sve to završi, promatrajte i vidite jesu li u toj RIJEČI, hode li u Njoj, žive li u Njoj. Ako prođu kroz sve drugo, a potom ne hode u toj Riječi, mogu reći da vole Boga, ali njihovi životi pričaju drugu priču. Pitam se nije li Ivan vidio mnogo toga prije nego li je umro; ljude koji govore da vole Boga, ali se ne pokoravaju Njegovoj Riječi. O, efeška crkvo, nešto ti se događa. Netko pokušava ili dodati toj Riječi ili joj oduzeti. Ali to čine

toliko suptilno da to ne možeš vidjeti. Nisu napravili toliko velik korak da ga možeš javno vidjeti. To je skriveno i to uvode preko razuma i ljudskog razumijevanja i to će prevladati osim ako ga ne odbiješ. Vрати se na Pedesetnicu prije nego li je prekasno!

Ali kao i obično ljudi ne obraćaju pozornost na Božje upozorenje. Ta vatra probuđenja izgrađena na svetoj Riječi toliko je divna, a očitovanje Duha toliko blagoslovljeno da se uvuče mali strah i šapat u srcu kaže: "Kako bismo mogli zaštititi ovu istinu koju imamo? Što bismo mogli učiniti da osiguramo da se ovo probuđenje nastavi?" Upravo tada ulazi "duh antikrista" i šapće: "Pogledajte, sada imate istinu, pobrinite se da se ne izgubi. Organizirajte se i sastavite svoje crkveno vjerovanje onoga što vjerujete. Stavite sve to u crkveni priručnik." I oni to čine. Organiziraju se. Dodaju Riječi. I umru baš kao i Eva jer je uzela *Jednu* pogrešnu riječ. Božja Riječ je ta koja donosi život. I nije važno što *mi* kažemo o Riječi, već što je Bog *rekao*.

BOŽJE UPOZORENJE

Otk. 2, 5: "Sjeti se, dakle, odakle si pao, pokaj se i čini prva djela; inače dolazim k tebi uskoro i uklonit ću svijećnjak tvoj s mjesta njegova ako se ne pokaješ."

Bog im govori da se SJETE. Nešto su očito smeli sa svog uma. Nešto su zaboravili. On im je rekao da se vrate u svojim umovima na svoju izvornu točku. Izvor prvog doba bila je Pedesetnica. Od nje su otpali. Zaboravili su njenu slavu i čudesnost. Bilo je vrijeme vratiti se u umu, a zatim u stvarnosti. Natrag na kad su mogli reći: "Meni je živjeti - Krist." Natrag na čistoću kad se raščistilo s Ananijom i Safirom. Natrag na vrata Krasna. O, kakva je sramota odlutati od Boga i odobravati ona djela koja oskrvrnjuju Njegovo Ime. Neka se oni koji imenuju Njegovo Ime klone grijeha i neka drže svoje posude čistima za Boga. Pogledajte na ono što ste jednom bili u svom srcu i umu i u svom životu. Zatim se vratite tome.

A što je put natrag? Taj put je put pokajanja. Ako grješnik mora doći Bogu pokajanjem, onda će se mlaki ili povratnik u stari grijeh tim još više morati pokajati. Pokajte se! Rodite plodove dostojne pokajanja. Dokažite to svojim životom. "Ne pokaješ li se," rekao je Bog, "uklonit ću tvoj stalak za svijeće." Zasigurno. Crkva u tom stanju ne može svijetliti svijetu. Njezino se svjetlo pretvorilo u tamu. Bog će onda maknuti njenog vjernog glasnika i njene vjerne pastire i prepustiti ih same sebi i oni će nastaviti govoriti o kršćanstvu, ali bit će ga lišeni.

Pokajte se brzo! Ne oklijevajte! Efez je očito oklijevao, jer njegov životni vijek nije bio dug. Slava je Božja opadala jako brzo. Nedugo je zatim grad bio u ruševinama. Njegov je slavni hram postao bezoblična hrpa. Zemlja je postala močvarom naseljenom pticama močvaricama, stanovništvo je otišlo, osim nekolicine nevjernika u zapuštenom selu. Nije ostao niti JEDAN kršćanin. Svjetiljka je strgnuta sa svoga mjesta.

Dakle, to ne znači da se nije mogla pokajati. To ne znači da se mi ne možemo pokajati. Možemo. Ali to mora biti brzo. To mora biti vapaj istinskog srca Bogu u žalosti i onda će Bog obnoviti. Slava će ponovno doći.

SJEME NIKOLAITIZMA

Otk. 2, 6: "Ali ovo imaš: mrziš djela nikolaita koja i ja mrzim."

Dakle, postoje dva mišljenja o tome što su bili nikolaiti. Neki kažu da su oni bili skupina otpadnika koji su za svog utemeljitelja imali Nikolu iz Antiohije, obraćenika, koji je postao jedan od sedmorice đakona u Jeruzalemu. Imali su poganske gozbe i bili su jako bludni u svom ponašanju. Naučavali su da se, da bi se ovladalo senzualnošću, najprije mora iskustvom upoznati

cijeli njezin spektar. Dakako, toliko su se razuzdali da su se potpuno srozali. Stoga su im pripisali dva starozavjetna imena koja su simbolizirala takvo pretjerivanje: Bileam i Jezabela. Budući da je Bileam iskvario ljude i time ih osvojio, rekli su da je Nikola učinio isto tako. Ova je skupina navodno istjerana iz Efeza, te se afirmirala u Pergamu.

Ali problem kod ovog vjerovanja je da ono nije istinito. Toga apsolutno nema u povijesti. To je u najboljem slučaju predaja. Usvojiti takvo gledište bi efeško crkveno doba činilo u potpunosti povijesnim bez veze s današnjicom. To nije istina, jer što god započne u ranoj crkvi mora se nastaviti u svakom dobu dok naposljetku nije blagoslovljeno i uzvišeno od Boga ili uništeno kao nešto nečisto u ognjenom jezeru. Da je ova predaja zapravo protivna Pismu jednostavno primijetite da u Otk. 2, 2 efeška crkva NIJE mogla PODNOSITI opake. Prema tome, morali su ih izbaciti ili ne bi imalo smisla reći da ih nisu mogli podnositi. Ako ih nisu izbacili, onda su ih podnosili. Dakle, u šestom stihu kaže da su mrzili njihova djela. Prema tome, ova je nikolaitska skupina ostala dio prvog doba, čineći svoja djela. Djela su bila omražena, ali ljudi nisu bili onesposobljeni. Stoga u Efezu vidimo sjemenje koje će se nastaviti dalje i postati doktrinom koja će ići skroz do i u ognjeno jezero.

Što su ovi nikolaiti? Ta riječ dolazi od dvije grčke riječi. Nikao, što znači *osvojiti*, i laos, što znači *laici*. Zapravo, netko je u toj ranoj crkvi činio nešto što je osvajalo laike. Ako su laici bili osvojeni, onda je tamo morao postojati nekakav "autoritet" koji je to činio.

Što je to bilo što je Bog mrzio što se događalo u toj crkvi? Ono što se tada zbivalo i što se sada zbiva danas, točno je ono što znači riječ nikolait. Ljudi su bili nekako pokoreni na način koji je bio apsolutno suprotan Riječi Božjoj.

Dakle, da bismo dobili stvarno značenje onoga u što upravo ulazimo, moram vas upozoriti da uvijek imate na umu da je religija (duhovne stvari, ako hoćete) sastavljena od dva dijela koja se isprepliću, ali su u suprotnosti kao crno i bijelo. Religija i duhovni svijet sastavljeni su od ona dva stabla koja su svoje korijenje imala u Edenu. I Stablo Života i Stablo spoznaje dobra i zla stajala su usred vrta i bez sumnje njihove su se grane međusobno isprepletale. Prema tome, u efeškoj je crkvi taj isti paradoks. Crkva je sastavljena od dobrog i lošeg. Crkvu čine dva trsa. Oni su poput pšenice i ljulja, rastu jedno uz drugo. Ali jedan je ISTINSKI. Drugi je LAŽAN. Dakle, Bog će govoriti I jednom i drugom i govorit će O jednom i drugom. Nazivat će ih crkvom. I samo će izabrani zaista znati koji je istinski Duh. Samo izabrani neće biti zavedeni. Mt. 24, 24: "Jer će ustati lažni kristi i lažni proroci te činiti velika znamenja i čudesna da bi, kad bi bilo moguće, zaveli i izabrane." Tako skroz tamo nazad u ranoj crkvi (vrlo brzo nakon Pedesetnice) lažni se trs isprepleo oko Istinskog Trsa i nalazimo ova djela nikolaita. A taj će se duh naći kako se bori protiv Istinskog Trsa sve dok ga Bog ne uništi. Dakle, jeste li shvatili?

U redu. Dakle, kakva je bila duhovna klima te crkve? Ostavila je svoju prvu ljubav. Nama je ostavljanje njezine prve ljubavi Riječi Božje otkriveno kao otpadanje od njenog početka, što je bila Pedesetnica. Jednostavnim jezikom, to znači da je ova crkva bila u opasnosti udaljiti se od vodstva Duha Svetoga, upravljanja Duha. To je upravo ono što se dogodilo nakon što je Mojsije izveo Izrael iz Egipta. Božji je način bio da ih vodi vatrenim oblakom, proročkim iskazom, čudesima i znamenjima i čudima danim od Boga. To se trebalo postići 'od Boga izabranim', i 'od Boga određenim', i 'od Boga opremljenim' i 'od Boga poslanim' ljudima sa cijelim taborom pod vlašću kretanja Duha Svetoga. Oni su se pobunili i željeli su da ih vodi skup pravila i crkvenih vjerovanja. Zatim su željeli kralja. Zatim su željeli biti baš poput svijeta i otišli u potpuno odmetništvo i zaborav. Upravo je tako počelo prvo crkveno doba i postajat će sve gore i gore, dok Duh Sveti ne bude u potpunosti odbačen i Bog ne bude morao uništiti ljude.

Vidite kako je to počelo u ranoj crkvi. Nazvano je djelima. Zatim je to postalo doktrina. Postalo je mjerilo. Postalo je nepopustljiv put. Naposljetku je nadvladalo i Bog je bio gurnut u stranu. O, to je počelo tako malo, tako tiho, tako bezazleno. Izgledalo je tako dobro. Činilo se tako opravdanim. Zatim se uhvatilo i poput pitona istisnuo sam dah i ubilo svu duhovnost koja je bila u crkvi. O, taj je lažni trs podmukao. On je poput anđela svjetlosti dok vas ne uhvati. Ali želim reći da ja vjerujem u vodstvo. Ali ne vjerujem u ljudsko vodstvo. Vjerujem u vodstvo Duha Svetoga koje

dolazi kroz Riječ. Također, vjerujem da je Bog postavio ljude u crkvi, ljude koje je Duh nadario, i oni će držati crkvu u redu. Ja vjerujem to. Također, vjerujem da crkvom upravljaju ljudi koje Bog šalje da preuzmu brigu. Ali to je upravljanje RIJEČJU, tako da zapravo ne upravljaju ljudi, nego DUH BOŽJI, jer su Riječ i Duh JEDNO. Heb. 13, 7: "Sjećajte se onih koji vama upravljaju, onih koji su vam govorili Riječ Božju, promatrajući ishod njihovog življenja – nasljedujte njihovu vjeru."

Ali vidite što se događalo tamo nazad. Taj je lažni trs uzimao maha i naučavao da je ljudsko upravljanje ispravno. Naučavao je da se nad crkvom mora vladati. Naučavao je upravljanje ljudima, ali umjesto da se to čini na Božji način, oni su naprosto uzeli autoritet i dodijelili svu duhovnu vlast u svoje vlastite ruke i izišli sa svetim svećenstvom koje stoji između Boga i ljudi. Vratili su se upravo na stari aronski sustav. Postali su antikrist, jer su se riješili Njegovog posredništva i nametnuli svoje vlastito. Bog je to mrzio. Efežani su to mrzili i svaki će istinski vjernik također to mrziti. Morali bi biti potpuno slijepi da ne vidimo tu istu stvar na djelu kroz doba i upravo je sada gora od svega. A to je bila baš organizacija. To je razdijelilo ljude. Božji ljudi bi trebali biti jedno. JEDNIM su Duhom SVI oni kršteni u jedno tijelo i SVATKO treba biti potaknut Duhom Svetim i SVATKO treba sudjelovati u proslavljanju Boga. Ali ljudi su željeli prvenstvo pa su preuzeli upravljanje, a nadglednici su postali nadbiskupima i nametnutim su titulama zaobišli Riječ Božju i naučavali svoje vlastite doktrine. Postigli su da im se ljudi pokoravaju dok nije došlo vrijeme da njihov način proslavljanja uopće ni na jedan način nije nalikovao ranim danima nakon Pedesetnice. Ta su djela bila početak apostolskog nasljeđa. Od apostolskog je nasljeđa bio jedan lagan i brz korak do "crkvenog članstva" kao sredstva za spasiteljsku milost. Riječ je svedena na crkveno vjerovanje. Antikrist je svojim duhom dominirao nad crkvom.

Pogledajte na to danas. Ako čitate Djela apostolska 2, 4 na način na koji to neki čine, mogli biste to pročitati na ovaj način: "Dakle, kad napokon dođe dan Pedesetnice, dođe tamo svećenik s hostijom i reče: 'Isplazi jezik,' i stavi na njega hostiju, a on sam popije malo vina i reče: 'Sada si primio Duha Svetoga.'" Nevjerojatno? Nikolaitizam je došao upravo do toga. Kažu: "Nije bitno što kaže Božja Riječ. Vi ju ne možete razumjeti. Mi vam je moramo protumačiti. Štoviše, Biblija nije završena. Ona se mora mijenjati s vremenima, a mi ćemo vam reći promjene." Kako je to suprotno Riječi Božjoj koja kategorički tvrdi: "Neka Bog bude istinit, a svaki čovjek lažac," kad god postoji proturječnost s istinom. Nebo će i zemlja proći, ali NITI JEDNA RIJEČ Božja neće iznevjeriti. Tako su ljudi vođeni ljudima koji se usuđuju biti ono što nisu. Kažu da su Kristovi namjesnici, ali ono što oni jesu je antikrist.

Evo još jedne tužne priče. To je priča o vodenom krštenju. U Isusovom su danu, i nakon Pedesetnice, uronjavani u vodu. To nitko ne može poreći. Obrazovani ljudi kažu da je sve što su oni činili bilo izlivanje vode na njih, zato što je na mnogim mjestima bilo lako naći male rupe s vodom. A kad izljevaju vodu na njih, to čine u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, kao da su te titule prava imena i kao da postoje tri Boga umjesto samo jednoga. Ali ostanite u toj organizaciji i pokušajte propovijedati istinu o uronjavanju u Ime Gospoda Isusa Krista i bit ćete izbačeni. Ne možete biti vođeni od Boga i ostati tamo unutra. To je nemoguće.

Dakle, Pavao je bio prorok učen Duhom Svetim. Ako je Pavao krstio u Ime Gospoda Isusa Krista i rekao da je proklet svatko tko čini drukčije od njegovog propovijedanja, onda je vrijeme probuditi se i vidjeti da crkvom više ne upravlja Duh Sveti, već njome upravljaju nikolaiti. Djela apostolska 20, 27 - 30: "Jer nisam propustio navijestiti vam cjelokupni naum Božji. Pazite dakle na sebe i na sve stado u kojem vas je Duh Sveti postavio nadglednicima da pasete crkvu Božju koju je kupio vlastitom krvlju. Ja znam da će se nakon moga odlaska uvući među vas okrutni vuci koji ne štete stado; i od vas samih ustat će ljudi koji će govoriti izopačenosti kako bi odvucli učenike za sobom."

Pavao je vidio dolazak toga. Ali upozorio ih je o ovom podmuklom svećenstvu koje će doći i nadvladati svojim lažnim doktrinama. On je znao da će oni uvesti način proslavljanja koji isključuje ljude iz bilo kojeg učestvovanja u službi Duha Svetoga. A čak i danas među onima koji tvrde da su slobodni i puni Duha nema previše slobode među laicima i najbolje što možemo vidjeti je

nekolicinu propovjednika s nadahnutim propovijedanjem dok stado samo sjedi tamo i pokušava to upiti. To je daleko od Pavla koji je rekao da kad se svi skupe, svi imaju vodstvo Duha i svi sudjeluju u duhovnom proslavljanju.

A crkveni kolektiv nije nikad naučio ovu lekciju iz Pisma ni iz povijesti. Svaki put kad Bog da posjetu Duha Svetoga i ljudi postanu slobodni, ubrzo se vežu baš nazad za istu stvar iz koje su izišli. Kada je Luther izišao iz katolicizma, ljudi su nakratko ostali slobodni. Ali kad je on umro, ljudi su jednostavno organizirali ono što su oni mislili da je on vjerovao i sastavili svoja vlastita crkvena vjerovanja i ideje i odbacili bilo koga tko je rekao suprotno onome što su oni rekli. Vratili su se upravo natrag katolicizmu u malo drugačijem obliku. A upravo su danas mnogi luterani spremni skroz se vratiti.

O, da! U Otkrivenju 12, ta je stara bludnica imala mnogo kćeri. Te su kćeri baš kao majka. One stave Riječ u stranu, poriču djelo Duha Božjega, pokore laike i onemogućće laicima proslavljati Boga osim ako ne dođu preko njih ili po njihovom obrascu, koji nije ništa nego nacrt nevjere od samog Sotone.

Gdje, o gdje smo mi duhovno? Mi smo u pustinji tame. Koliko smo daleko odlutali od prve crkve. Pedesetnice nema na vidiku i Riječ se ne može naći. Apostolsko se naslijeđe, koje danas obiluje, ne nalazi u Riječi. To je ljudsko djelo. On bespravno zamjenjuje istinu da je BOG, NE ČOVJEK, postavio u crkvi Svoje vođe. Petar čak ni nije bio u Rimu. A ipak lažu i kažu da jest. Povijest dokazuje da nije. Postoje ljudi koji čitaju povijest, ali sliježu svojim ramenima i vraćaju se vjerovanju laži. Gdje možete u Riječi naći 'Kristovog namjesnika'? Nitko ne uzima Njegovo mjesto, a ipak su to učinili i ljudi to prihvaćaju. Gdje možete naći da je 'dodano otkrivenje' prihvaćeno do Boga, naročito otkrivenje suprotno onom već danom? A ipak, oni to prihvaćaju i počivaju na tome. Gdje nalazite "čistilište"? Gdje nalazite "misu"? Gdje nalazite "plaćanje novcem za izaći iz pakla"? To nije Riječ, ali ljudi su to stavili u svoju vlastitu knjigu i time zavladao ljudima, vladajući nad njima strahom. Gdje nalazite da 'nam čovjek ima moć oprostiti kao da je Bog'? "Okrutni vuci" gotovo je nedovoljno snažno da ih opiše. Nikolaitizam. Organizacija. Čovjek iznad čovjeka.

Vratite se Bogu. Pokajte se prije nego je prekasno. Vidite rukopis na zidu. Piše sud. Kao što su svete posude bile oskvrnute i tako doveden Božji gnjev, sada je oskvrnuta sveta Riječ i Duh je ožalošćen, a sud je ovdje, na samim vratima. Pokajte se! Pokajte se! Vratite se Pedesetnici. Nazad vodstvu Duha Svetoga. Nazad Riječi Božjoj, jer zašto da umrete?

GLAS DUHA

Otk. 2, 7: "Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama! Onome tko pobijedi dat ću jesti od Stabla Života koje je usred raja Božjega."

"Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama!" Može biti da će milijuni čuti ove riječi ili ih pročitati. Ali koliko će ih obratiti pozornost na njih? Mi to ne znamo. Ali onaj koji će prignuti svoje uho i željeti znati riječi istine, naći će da će ga Duh Božji prosvjetliti. Ako je vaše uho otvoreno za Riječ, Duh Božji će vam načiniti Riječ stvarnom. Dakle, to je djelo Duha. Ja vas mogu naučavati istinu, ali ako ne otvorite svoje uho da ju čujete i svoje srce da ju primite, nećete dobiti otkrivenje.

Primijetite sada, kaže da Duh govori crkvama. To je množina, ne jednina. Duh nije ovo dao Ivanu da zapiše samo za lokalnu efešku crkvu ni za prvo doba. To je za sva crkvena doba. Ali ovo je crkva početaka. I stoga je poput knjige Postanka. Ono što je počelo u Postanku vrijedi kroz cijelu Riječ i naposljetku se završava u Otkrivenju. Prema tome, početak ove crkve u Djelima apostolskim Božji je nacrt za sva doba dok ona ne završi u laodicejskom dobu. Promotrite to pažljivo. Neka svako doba obrati pozornost jer je ono što se ovdje zbiva samo početak. To će malo stablo koje je

bilo posađeno rasti. Ono će rasti kroz doba. Ovo je, stoga, poruka za svakog kršćanina kroz svako doba dok ne dođe Isus. Da, jest, jer to govori Duh. Amen.

OBEĆANA NAGRADA

Otk. 2, 7: "... Onome tko pobijedi dat ću jesti od Stabla Života koje je usred raja Božjega." Ovo je buduća nagrada svim pobjednicima svih doba. Kad se oglasi posljednji poziv u bitku, kad položimo svoju bojnu opremu, tada ćemo otpočiniti u Božjem raji i naš će udio biti Stablo Života, zauvijek.

"*Stablo Života.*" Nije li to lijepo slikovito izražavanje? Ono je spomenuto tri puta u knjizi Postanka i tri puta u knjizi Otkrivenja. To je isto stablo na svih šest mjesta i simbolizira potpuno istu stvar.

Ali što je Stablo Života? Pa, prije svega trebali bismo znati što samo stablo predstavlja. U Br. 24, 6 dok je Bileam opisivao Izrael rekao je da su oni "stabla aloje što ih Jahve posadi". Stabla se stalno kroz citate Pisma odnose na osobe, kao u Psalmu 1. Prema tome, Stablo Života mora biti Osoba Života, a to je Isus.

Dakle, u edenskom su vrtu postojala dva stabla koja su stajala usred njega. Jedno je bilo Stablo Života, drugo je bilo Stablo spoznaje dobra i zla. Čovjek je trebao živjeti od Stabla Života, ali nije trebao dirati drugo stablo, jer bi inače umro. Ali čovjek jest jeo s drugog stabla i kad je to učinio, u njega je ušla smrt po njegovom grijehu i postao je odvojen od Boga.

Dakle, to Stablo tamo nazad u Edenu, to Stablo koje je bilo izvor života, bilo je Isus. U Ivanu, od šestog do osmog poglavlja, Isus opisuje Sebe kao izvor vječnog života. Nazvao se Kruhom s neba. Govorio je o davanju Sebe i da ako čovjek bude jeo od Njega, nikada neće umrijeti. Obznanio je da je poznavao Abrahama i da je BIO prije Abrahama. Prorokovao je da će im On sam dati žive vode koju ako čovjek popije nikada neće ponovno ožednjeti, već će živjeti vječno. Sebe je pokazao kao VELIKOG JA JESAM. On je Kruh Života, Studenac Života, Vječni, STABLO ŽIVOTA. On je bio tamo nazad u Edenu usred vrta, kao i što će biti usred raja Božjega.

Neki misle da su ta dva stabla u vrtu bila samo još dva stabla poput ostalih koje je Bog tamo postavio. Ali pažljivi proučavatelji znaju da to nije tako. Kada je Ivan Krstitelj vikao da je sjekira položena na korijen svim stablima, nije govorio o jednostavnim prirodnim stablima, već o duhovnim načelima. Dakle, u 1 Ivanova 5, 11 kaže: "A ovo je to SVJEDOČANSTVO: Bog nam je dao život vječni i taj je život u Njegovu Sinu." Isus je rekao u Ivanu 5, 40: "Ali vi nećete k Meni da dođete, da život imate." Prema tome, svjedočanstvo, Božja Riječ, očito i jasno tvrdi da je ŽIVOT, VJEČNI ŽIVOT, u Sinu. Nigdje drugdje. 1 Ivanova 5, 12: "Tko ima Sina - ima ŽIVOT; tko nema Sina Božjega - NEMA Života." Dakle, budući da se svjedočanstvo ne može promijeniti, oduzeti mu se ili mu se dodati, onda stoji svjedočanstvo da je ŽIVOT U SINU... Budući da je to tako, STABLO U VRTU MORA BITI ISUS.

U redu. Ako je Stablo Života osoba, onda je Stablo spoznaje dobra i zla TAKODER osoba. Ne može biti drugačije. Prema tome, Pravedani i Zli je stajao jedan uz drugoga tamo usred edenskog vrta. Ez. 28, 13a "U Edenu, vrtu Božjemu, ti (Sotono) bijaše."

Evo gdje primamo istinsko otkrivenje 'zmijčevog sjemena'. Evo što se zaista dogodilo u edenskom vrtu. Riječ kaže da je Eva bila prevarena od zmijca. Ona je zapravo bila zavedena od zmijca. U Post. 3, 1 kaže: "Zmijac bijaše lukaviji od sve poljske zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog." Ova je zvijer bila toliko slična ljudskom biću (a ipak je bila čista životinja) da je mogao zaključivati i pričati. On je bio uspravno stvorenje i bio je nešto između čimpanze i čovjeka, ali sličniji čovjeku. Bio je toliko blizu da bude čovjek da se njegovo sjeme moglo i jest pomiješalo s onim od žene i prouzročilo da ona začne. Kad se to dogodilo, Bog je prokleo zmijca. Promijenio je svaku kost u zmijčevom tijelu tako da je morao puzati poput zmije. Znanost može pokušavati sve što želi i neće

naći tu kariku koja nedostaje. Bog se pobrinuo za to. Čovjek je pametan i može vidjeti vezu čovjeka sa životinjom i pokušava ju dokazati evolucijom. Ne postoji nikakva evolucija. Ali čovjek i životinja se jesu pomiješali. To je jedna od Božjih tajni koja je ostala skrivena, ali ovdje je otkrivena. To se dogodilo upravo tamo nazad usred Edena kad se Eva okrenula od Života kako bi prihvatila Smrt.

Primijetite što im je Bog rekao u vrtu. Post. 3, 15: "Neprijateljstvo Ja zamećem između tebe i žene, između tvoga sjemena i njezina Sjemena, On će ti glavu satirati, a ti ćeš Mu vrebati petu." Ako priznamo vjerodostojnost Riječi da je žena zaista imala Sjeme, onda je zmijac zasigurno također morao imati sjeme. Ako je ženino Sjeme bilo muško dijete mimo muškarca, onda će zmijčevo sjeme morati biti po istom obrascu, a to je da mora biti rođen drugi muškarac *mimo ljudskog muškog* posredstva. Nema proučavatelja koji ne zna da je ženino Sjeme bilo Krist koji je došao Božjim posredstvom, mimo ljudskog spolnog odnosa. Također je jednako dobro znano da je predviđeno satiranje zmijčeve glave zapravo bilo proroštvo vezano uz ono što će Krist postići protiv Sotone na križu. Tamo će na križu Krist satrti Sotoninu glavu, dok će Sotona vrebati Gospodinovu petu.

Ovaj je dio Pisma otkrivenje toga kako je zmijčevo doslovno sjeme posijano na zemlju, baš kao što imamo slučaj u Luki 1, 26 - 35 gdje je izložen precizan slučaj toga kako se ženino Sjeme fizički očitovalo mimo posredstva muškarca. "U šestome mjesecu posla Bog anđela Gabriela u galilejski grad zvani Nazaret k djevici zaručenoj s mužem koji se zvao Josip, iz doma Davidova; a ime djevici bijaše Marija. Anđeo uđe k njoj i reče: 'Zdravo, milošću obdarena! Gospod s tobom! Blagoslovljena ti među ženama!' Ugledavši ga, ona se uznemiri na njegovu riječ i stade razmišljati kakav bi to bio pozdrav. A anđeo joj reče: 'Ne boj se, Marijo, ta našla si milost u Boga! Evo, začet ćeš i roditi Sina, i nadjenut ćeš Mu Ime ISUS. On će biti velik i nazivat će se Sin Svevišnjega; Njemu će Gospod Bog dati prijestolje Davida, oca Njegovog; i kraljevat će nad domom Jakovljevim zauvijek i kraljevstvu Njegovu neće biti kraja.' No Marija reče anđelu: 'Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?' Odgovarajući joj, anđeo reče: 'Duh Sveti sići će na tebe i sila Svevišnjega osjenit će te; stoga će i taj Sveti što će se roditi biti nazvan Sinom Božjim.'" Kao što je ženino Sjeme bilo doslovce Božje reproduciranje Sebe u ljudskom tijelu, tako je zmijčevo sjeme doslovan put koji je Sotona našao da si može otvoriti vrata u ljudsku rasu. Sotoni je bilo nemoguće (jer je on samo STVORENO duhovno biće) reproducirati se na način na koji je Bog reproducirao Sebe, tako nam slučaj iz Postanka govori kako je on proizveo svoje sjeme i uveo se ili se ubacio u ljudsku rasu. Sjetite se također da je Sotona nazvan 'zmijcem'. Govorimo o njegovom sjemenu ili ubacivanju u ljudsku rasu.

Prije nego što je Adam uopće tjelesno spoznao Evu, zmijac ju je tako spoznao prije njega. A taj rođen iz toga bio je Kajin. Kajin bijaše od (rođen od, začet od) "Zloga". 1 Ivanova 3, 12. Duh Sveti u Ivanu nije mogao ni na jednom mjestu Adama nazvati "Zlim" (jer to je ono što bi on bio da je otac Kajinu), a na drugom mjestu Adama nazvati "Sinom Božjim" što je on bio po stvaranju. Luka 3, 38. Kajin je u karakteru postao poput svoga oca, donositelj smrti, ubojica. Njegovo potpuno prkošenje Bogu kada se suočio sa Svemogućim u Post. 4: 5, 9, 13, 14, pokazuje da u karakteristikama apsolutno ne nalikuje čovjeku i čini se da nadmašuje svaki slučaj koji imamo u Pismu vezan uz suočavanje Sotone s Bogom. "A na Kajina i žrtvu njegovu ni pogleda ne svrati. Stoga se Kajin veoma razljuti, i lice mu se namrgodi. Potom Jahve zapita Kajina: 'Gdje ti je brat Abel?' 'Ne znam - odgovori. - Zar sam ja čuvar brata svoga?' A Kajin reče Jahvi: 'Kazna je moja veća nego ju mogu nositi. Evo me tjeraš danas s lica zemlje, moram se skrivati od Tvoga lica i biti bjegunac i litalac na zemlji, tko me god nađe, ubit će me.'"

Primijetite precizan način na koji Božji zapis iznosi slučaj rođenja Kajina, Abela i Šeta. Post. 4, 1: "Adam pozna svoju ženu Evu, a ona začne i rodi Kajina; pa reče: 'Muško sam čedo dobila od Jahve!' I ponovno rodi brata mu Abela." Post. 4, 25: "Adam ponovno pozna svoju ženu, te ona rodi sina i nadjenu mu ime Šet..." Tu su rođena TRI sina iz DVA čina Adamovog tjelesnog poznavanja. Budući da je Biblija precizna i savršena Riječ Božja, to nije pogreška već zapis za naše prosvjetljenje. Budući da su TRI sina rođena iz DVA Adamova čina, NEDVOJBENO znate da

JEDAN od te trojice NIJE BIO Adamov sin. Bog je ovo zabilježio na ovaj precizan način da nam nešto pokaže. Prava istina je da je Eva imala u svojoj utrobi DVA sina (blizance) iz RAZLIČITIH oplodnji. Nosila je blizance, pri čemu je Kajinovo začecje bilo nešto prije Abelovog. Vidite ponovno te BLIZANCE. Kao i uvijek, savršen tip. Za one koji misle da ovo nije moguće, neka im je znano da su medicinski zapisi prepuni slučajeva u kojima su žene nosile blizance koji su bili iz različitih jajašaca i različitih oplodnji s tim da su između oplodnji jajašaca prošli dani, i NE SAMO TO, već neki zapisi pokazuju da su blizancima očevi bili različiti muškarci. Nedavno je diljem svijeta objavljeno o majci Norvežanki koja je tužila svoga muža za uzdržavanje nje i njenih blizanaca, od kojih je jedno bilo bijelo, a drugo crno. Priznala je da je imala ljubavnika crnca. Između dva začeca je prošlo oko tri tjedna. U Beaumontu u Texasu 1963. godine, zapisi ponovno iznose višestruki porod gdje je između trudnoća prošlo mnogo dana, zapravo toliko da je žena skoro umrla zajedno s jednim djetetom pri porodu.

Dakle, zašto je to moralo biti tako? Zašto je zmijčevo sjeme moralo doći na ovaj način? Čovjek je stvoren za Boga. Čovjek je trebao biti hram Božji. *Čovjek, hram, bio je mjesto Božjeg počinka* (Svetoga Duha). Djela apostolska 7, 46 - 51: "Koji je našao milost pred Bogom te molio da nađe boravište Bogu Jakovljevu. No tek Mu je Salomon izgradio dom. Ali Svevišnji u rukotvorenim hramovima ne prebiva. Kao što veli prorok: 'Nebo je Moje prijestolje, a zemlja podnožje nogama Mojim. Kakav dom da Mi sagradite?' govori Gospod, ili: '*Koje je mjesto Mog počinka?* Nije li ruka Moja načinila sve to?' O, tvrdovrati i neobrezanih srdaca i ušiju, vi se uvijek opirete Duhu Svetom - kao oci vaši tako i vi." Sotona je ovo znao cijelo vrijeme. On se također želi nastaniti u čovjeku kao što želi i Bog. Ali Bog je to pravo rezervirao za Sebe. Sotona to ne može učiniti. Samo se Bog pojavio u ljudskom tijelu. Sotona nije mogao i ne može to učiniti. On nema stvaralačke moći. Jedini način za Sotonu da postigne ono što je želio učiniti bio je da uđe u zmijca u Edenu, kao što je po zlim duhovima ušao u svinje u Gadari. Bog ne ulazi u životinje, ali Sotona može i hoće kako bi postigao svoje ciljeve. On nije mogao imati dijete izravno po Evi, kao što je Bog imao po Mariji, pa je ušao u zmijca i zatim prevario Evu. Zaveo ju je i po njoj je Sotona neizravno imao dijete. Kajin je nosio potpune duhovne karakteristike Sotone i životinjsku (senzualnu, tjelesnu) karakteristiku zmijca. Nikakvo čudo što je Duh Sveti rekao da je Kajin bio od zloga. Bio je.

Dakle, želim ući u jedan siguran dokaz koji imamo da postoji nedvojbeno srodstvo čovjeka i životinje. To je tjelesna stvar. Zna li da možete uzeti stanice embrija iz nerođenog fetusa i ubaciti ih u ljudska bića? Zatim će te stanice štitnjače ići pravo u ljudsku štitnjaču, stanice bubrega će ići pravo u ljudske bubrege. Shvaćate li kako je to zapanjujuće? Neka inteligencija vodi te životinjske stanice točno na pravo mjesto. Ta inteligencija prihvaća te stanice i stavlja ih točno na pravo mjesto. Postoji srodstvo između životinje i čovjeka. Oni se ne mogu miješati i razmnožavati. To je pokušavano. Ali to se miješanje dogodilo tamo nazad u vrtu i kemijsko srodstvo koje još uvijek postoji dokazuje to. Jer zmijac je nekad u Edenu bio uspravno stvorenje. Bio je sličan čovjeku. Bio je skoro čovjek. Sotona je uzeo prednost zmijčevih tjelesnih karakteristika da bi ga iskoristio da prevari Evu. Tada je Bog uništio taj obrazac zmijca. Ni jedna se druga zvijer ne može pomiješati s čovjekom. Ali srodstvo postoji.

Sad kad smo došli ovoliko daleko, dopustite mi pokušati razbistriti vaše razmišljanje o ovoj temi tako da možete vidjeti neophodnost našeg ulaženja u 'doktrinu zmijčevog sjemena', kao što sam ušao. Počinjemo s činjenicom da su bila DVA stabla usred vrta. Stablo Života je bio Isus. Drugo je stablo nedvojbeno Sotona, zbog onoga što je izašlo iz ploda tog stabla. Dakle, znamo da su oba ova stabla bila povezana s čovjekom ili inače ne bi nikako bila tamo postavljena. Morala su imati udio u suverenom planu i naumu Božjem u svojoj povezanosti s čovječanstvom i s Njim, ili inače Bogu ne bi nikad mogli pripisati sveznanje. Sve je ovo do sad istina, nije li? Dakle, Riječ vrlo nedvojbeno iznosi da je od PRIJE utemeljenja zemlje naum Božji bilo podijeliti Svoj Vječni Život s čovjekom. Ef. 1, 4 - 11: "U Njemu nas je i izabrao prije utemeljenja svijeta da budemo sveti i bez mane pred Njim; u ljubavi nas predodredio za posinjenje po Isusu Kristu, za Sebe, u skladu s dobrohotnošću volje Svoje, na hvalu slave Svoje milosti u kojoj nas je prihvatio u Ljubljenome, u

kome imamo otkupljenje krvlju Njegovom, oprostjenje grijeha, prema bogatstvu Njegove milosti, koju nam je obilno udijelio zajedno sa svom mudrošću i razumijevanjem obznanivši nam po Svojoj dobrohotnosti tajnu Svoje volje, prema onome što je već prije u Sebi naumio da bi u razdoblju punine vremena okupio u jedno sve u Kristu - i ono na nebesima i ono na zemlji. U Njemu smo i stekli baštinu mi koji smo predodređeni po naumu Onoga koji sve izvodi prema odluci Svoje volje." Otk. 13, 8: " I poklonit će mu se svi (Sotoni) koji stanjuju na zemlji, čija imena nisu zapisana u *Knjizi života Jaganjca zaklanog od utemeljenja svijeta.*" Ali taj Život nije mogao i nije bio podijeljen ni jednim drugim putem osim putem "Boga očitovanog u tijelu". To je bio dio Njegovog vječnog i predodređenog nauma. Taj je plan trebao biti na hvalu slave Njegove milosti. To je bio plan Otkupljenja. To je bio plan Spasenja. Poslušajte sada pažljivo. "Budući da je Bog bio Spasitelj, bilo je neophodno da On predodredi čovjeka kojem će trebati spasenje da bi Sebi dao razlog i svrhu postojanja." To je sto posto točno i to potkrepljuje mnoštvo citata Pisma, kao i sam ovaj naglašeni stih iz Rim. 11, 36: "Jer SVE je od Njega i po Njemu i za Njega. Njemu SLAVA u vjekove! Amen." Čovjek nije mogao izravno doći i jesti s tog Stabla Života usred vrta. Taj je Vječni Život tog Stabla prvo morao postati tijelom. Ali prije nego je Bog mogao podići i spasiti grješnika, morao je imati grješnika kojeg će podići i spasiti. Čovjek je morao pasti. Pad, kojeg će prouzročiti Sotona, morao je imati tijelo da bi napravio pad. Sotona je također morao doći kroz tijelo. Ali Sotona nije mogao doći kroz ljudsko tijelo da bi napravio pad kao što će Krist doći u ljudskom tijelu vratiti one koji su pali. Ali postojala je životinja, zmijac, toliko sličan čovjeku da je Sotona mogao doći do te zvijeri i kroz tu zvijer doći do ljudskog tijela i prouzročiti pad i tako se ubaciti u ljudsku rasu, kao što će i jednog dana doći Isus i ubaciti Sebe u ljudsku rasu, u ljudska tijela, čak do razine uskrsnuća u kojem ćemo imati tijela kao Njegovo slavno. Prema tome, ono što je Bog napravio ovdje u vrtu bio je Njegov predodređeni plan. I kad je Sotona prouzročio to što je bilo neophodno za naum Božji, tada čovjek nije mogao doći k Stablu Života u vrtu. Zasiurno ne. Nije bilo vrijeme. Ali životinja (Životinja je prouzročila pad, zar ne? Neka se prolije životinjski život.) je uzeta i njena je krv prolivena i tada je Bog ponovno imao zajedništvo s čovjekom. Zatim je imao doći dan kad će se Bog pojaviti u tijelu i pomoću Svoga poniženja vratiti palog čovjeka i učiniti ga dionikom tog Vječnog Života. Kad jednom vidite ovo, možete razumjeti zmijčevo sjeme i znati da to nije bila nikakva jabuka koju je Eva pojela. Ne, to je bilo srozavanje čovječanstva miješanjem sjemena.

Dakle, znam da će se u odgovaranju na jedno pitanje vjerojatno pojaviti drugo, a ljudi me pitaju: "Ako je Eva pala na taj način, što je učinio Adam, jer Bog svaljuje krivicu na Adama?" To je jednostavno. Božja Riječ zauvijek stoji na nebesima. Prije nego što je napravljena jedna čestica zvjezdane prašine, ta je Riječ (Božji zakon) bila tamo TOČNO KAO ŠTO JE ZAPISANA U NAŠOJ BIBLIJI. Dakle, Riječ nas uči da ako žena napusti svoga muža i ode s drugim čovjekom, ona je preljubnica i više nije udana i neka je muž ne uzima natrag. Ta je Riječ bila istinita u Edenu kao što je bila istinita kad ju je Mojsije zapisao u zakonu. Riječ se ne može mijenjati. Adam ju je uzeo natrag. On je znao točno što čini, ali je ipak to učinio. Ona je bila dio njega, a on je bio voljan uzeti njezinu odgovornost na sebe. Nije ju htio pustiti da ode. Tako je Eva začela s njim. Znao je da hoće. Znao je točno što će se dogoditi ljudskoj rasi i prodao je ljudsku rasu u grijeh da bi mogao imati Evu, jer ju je volio.

I tako su rođena ta dva sina. Sinovi koji će biti očevi ljudske rase koja je sada već bila onečišćena. A što kaže zapis o njima? Pročitajte zapis. Juda 14: "Prorokova doista Henok, sedmi od Adama..." Postanak 5 je poglavlje Henokovog rodoslovlja. Ovako iznosi to rodoslovlje : 1. Adam, 2. Šet, 3. Enoš, 4. Kenan, 5. Mahalalel, 6. Jered, 7. Henok. Primijetite da nije spomenut Kajin. Adamova loza ide kroz Šeta. Da je Kajin bio Adamovo dijete, zakon prvorodstva bi dao Kajinu pravo u lozi. Također se mora pažljivo primijetiti da u Postanku 5, 3 kaže da: "Kad je Adamu bilo sto i trideset godina, rodi mu se sin njemu sličan, na njegovu sliku; nadjenu mu ime Šet." Nigdje ne kaže da je Kajin bio sličan Adamu, a morao bi biti da je bio njegov sin, jer je zakon reprodukcije kategorički da sve donosi sebi slična. Moramo također uvažiti činjenicu da u oba rodoslovlja, u Postanku i Luki, nedostaje Kajin. Da je Kajin bio Adamov sin, negdje bi bilo rečeno o njemu da je: "Kajin, sin Adamov, sin Božji." To ne kaže, jer to NE MOŽE reći.

Naravno, dugo su vremena proučavatelji opisivali dvije loze ljudi: od kojih je jedna bila pobožna loza nađena u Šetu, a druga bezbožna loza koju je započeo Kajin. I čudno je, ali istinito, ti nam isti proučavatelji nisu nikada rekli kako to da je Kajin bio takva osoba kakva je bio, dok su Abel i Šet bili od duhovne, pobožne loza. Činjenično, Kajin je trebao biti duhovan, a Abel manje duhovan, a Šet još više i tako dalje lozom, jer je svaka sljedeća generacija uvijek završila dalje od Boga. Ali ne, Kajin se pojavljuje tako zao kao ni jedan čovjek ikad opisan jer se nasilno odupire Bogu i Riječi.

Dakle, neka ovo bude znano: Pismo se ne igra riječima. Što je god u Zapisu, tamo je da to pomazane oči vide. Tamo je sa svrhom. U toj Riječi kaže, Post. 3, 20: "Svojoj ženi Adam nadjenu ime Eva, jer je majka svima živima." Ali ni jedan citat Pisma nije nikad rekao da je Adam otac svima živima. Ako se Post. 3, 20 ne bi trebala pripisati ova konotacija, zašto bi bilo spomenuto da je Eva majka svima, a bez da je rečena i riječ o Adamu? Činjenica je da, iako je Eva bila majka svima živima, Adam nije bio otac svima živima.

U Post. 4, 1, Eva je rekla: "Muško sam čedo dobila od Jahve." Ona ne pripisuje Adamu očinstvo nad Kajinom. Ali u Post. 4, 25 ona kaže: "... Reče ona: 'Bog mi *odredi* DRUGO sjeme MJESTO ABELA, koga ubi Kajin.'" Ona ne kaže da joj je Bog DAO drugo sjeme - to bi bio Krist, jer On je DAN. Ovaj je sin, Šet, bio ODREĐEN mjesto Abela. Ona priznaje svog sina koji je došao po Adamu; ona sada ne priznaje Kajina, jer je on došao po zmijcu. Kada ona kaže DRUGO SJEME mjesto Abela, ona govori da je Kajin bio drugačiji od Abela, jer da su bili od istoga oca morala bi reći: "Dano mi je JOŠ SJEMENA."

Ne vjerujem svemu što pročitam, ali zasigurno je zanimljiva stvar da izdanje LIFE-a od 1. ožujka 1963. izvještava da psihijatri govore potpuno istu stvar o kojoj razgovaramo. Dakle, znam da se svi psihijatri međusobno ne slažu, ali evo. Strah od zmija nije svjesna gadljivost, već nesvjesna. Kada bi to bio prirodan strah, ljudi bi isto tako veselo stajali fascinirani pred kavezom gorile ili lava. Njihove ih nesvjesne misli drže da bulje u zmije. Ta je privlačnost zmija nesvjesno seksualna. Da je to bilo kroz doba vidi se po ljudima koji iz generacije u generaciju prolaze kroz istu stvar. Zmije su uvijek bile i uvijek će biti gadljivo privlačne. Zmija je uvijek predstavljala ono što je *ujedno i dobro i loše*. Kroz doba je bila falusni simbol. Baš točno kao u opisu edenskog vrta, nalazimo zmiju personifikacijom strastvenog zla.

Gotovo je univerzalno među raznim neciviliziranim plemenima da je zmija povezana sa seksom i često zajedno s njim proslavljana. Proučavanje seksologije iznosi to u mnogim primjerima. Dakle, želio bih znati odakle to tim ljudima, budući da su neobrazovani i nikada nisu čitali Bibliju. Ali baš kao što je i priča o potopu znana diljem svijeta, tako je znana i ova istina o padu čovjeka. Znali su što se dogodilo tamo u Edenu.

Dakle, netko će mi upravo ovdje postaviti ovo pitanje: Je li Bog rekao Evi da pazi na zmijca ili će ju inače zmijac zvesti? Poslušajte sada, Bog nije morao reći ni jednu stvar o onome što će se dogoditi. Shvatite samo bit priče. On je jednostavno dao Riječ. Rekao je da ne jedu sa SPOZNAJE. Jedite sa ŽIVOTA. ŽIVOT JE BIO RIJEČ BOŽJA. SMRT JE BILA SVE ŠTO NIJE BILA RIJEČ BOŽJA. Ona je dopustila da se izmijeni JEDNA RIJEČ i upravo ju je tada Sotona imao. Bog je mogao reći: "Nemoj brati više ploda sa stabla nego što možeš pojesti!" Sotona je mogao reći: "Gledaj, to je poprilično točno. Vidiš, ako ubereš previše, istrunut će. Ali evo metode da sačuvaš plod i da ipak istovremeno možeš brati sve što želiš. Dakle, vidiš, može istovremeno biti po tvome i po Božjem." Đavao bi ju imao upravo tu. Tko je kriv po JEDNOJ točki zakona, prekršio je CIJELI zakon. Nemojte se poigravati s tom Riječi. To je točno ono što se dogodilo u efeškom dobu prije nego što se završilo oko 170. nakon Krista.

A što je to stablo proizvelo? Stablo spoznaje je proizvelo smrt. Kajin je ubio svoga brata Abela. Zli je ubio pravednog. To je postavilo obrazac. To će zadržati taj obrazac do obnove svega kao što je rečeno po prorocima.

Stablo spoznaje je proizvelo pametne ljude, glasovite ljude. Ali njihovi putovi su putovi smrti. Božji su ljudi jednostavni, ali duhovni, priklanjajući se Bogu i prirodi, mirno obrađujući zemlju,

mareći radije za istinom nego za bogatstvom. Zmijčevo je sjeme donijelo ogromnu trgovinu, divne izume, ali sa svime time dolazi smrt. Njihov barut i atomske bombe ubijaju u ratu, a u vrijeme mira njihovi mehanički izumi, kao što su automobili, ubijaju čak više u vrijeme mira nego što ratni izumi uništavaju u vrijeme tjeskobe. Smrt i uništenje plodovi su njenog truda.

Ali oni su religiozni. Vjeruju u Boga. Oni su poput svog oca, đavla, i svog pretka, Kajina. Obojica su vjerovala u Boga. Idu u crkvu. Miješaju se s pravednima, kao što se ljulj miješa s pšenicom. Čineći to iskvaruju i proizvode nikolaitsku religiju. Šire svoj otrov u svakom nastojanju da unište sjeme Božje kao što je i Kajin ubio Abela. Nema straha Božjega pred njihovim očima.

Ali Bog ne gubi nijednog od Svojih. On ih čuva čak i u smrti i obećao je da će ih u posljednji dan uskrisiti.

ZAKLJUČAK

"... Onome tko pobijedi dat ću jesti od Stabla Života koje je usred raja Božjega." Kakva je to oduševljavajuća misao. To je Stablo Života u edenskom vrtu kojem se nije moglo pristupiti zbog Adamovog pada sada dano pobjedniku. Plameni je mač kerubina čuvara stavljen u korice. Ali nije stavljen u korice prije nego je njegova oštrica zakrvavljena krvlju Jaganjčevom. Razmišljajmo nakratko o ovoj istini dok razmatramo zašto je Stablo bilo uskraćeno Adamu i njegovim potomcima, a sada je ponovno dostupno.

Božja je namjera za Njegovo stvorenje, čovjeka, da izrazi Njegove Riječi. U Postanku, Adamu je dana Riječ da po njoj živi. Život življen po Riječi bio bi izražena Riječ. To je istina, nije li? Ali je li Adam živio po toj Riječi? Ne, zato što je imao živjeti po SVAKOJ Riječi, a on nije uspio obratiti pozornost na *svaku* Riječ. Zatim je tamo ustao Mojsije. Kako je on bio velik i moćan čovjek! Ipak, on također nije uspio živjeti po svakoj Riječi i taj se prorok, tip velikog Proroka koji je imao doći, nije uspio u gnjevu pokoriti Riječi. I bio je također David, veliki kralj Izraela, čovjek po Božjem srcu. On je iznevjerio preljubom kad je bio kušan. Ali je na koncu, u punini vremena, tamo došao Jedan, Glava, sam Isus, koji također mora biti kušan da se vidi hoće li živjeti po SVAKOJ riječi što izlazi iz usta Božjih. Tada je Sotona bio spriječen. Jer ovdje je bio Jedan koji je živio po "Pisano je" i to je Božje Remek-djelo pobijedilo odražavajući Božju Riječ. Tada je Ovaj očitovani, Savršeni dan na križ kao savršeno Janje Božje za savršenu žrtvu. I na 'drvetu' je On zadobio smrtne rane da bi mi, po Njemu i zbog Njega, mogli jesti sa Stabla Života i tada će nam taj Život, besplatno dan, omogućiti da pobijedimo i izrazimo Riječ Božju.

I dakle, ovim je Sinovima Božjim koji po Njemu pobijede dana privilegija Božjeg raja i neprestanog zajedništvo Isusa Krista. Tamo više nikada neće biti nikakvog odvajanja od Njega. Kamo On ide, ići će Njegova nevjesta. Ono što je Njegovo On dijeli sa Svojom ljubljenom u subaštiničkom odnosu. Tajne će stvari biti otkrivene. Mračne će stvari biti razjašnjene. Spoznat ćemo kao što smo spoznati. I bit ćemo poput Njega. To je baština pobjednika koji je pobijedio krvlju Jaganjčevom i Riječju svjedočanstva Isusu Kristu.

Kako čeznemo za tim danom kada će sve krivudave ceste biti izravnane, a mi ćemo biti s Njim, vremenom bez kraja. Neka taj dan ubrza svoju pojavu i neka bi se mi požurili pokoriti Njegovoj Riječi i time dokazali našu dostojnost da dijelimo Njegovu slavu.

"Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama!" Kako je tragično da ovo prvo doba nije slušalo Duha. Umjesto toga je slušalo čovjeka. Ali hvala Bogu, u posljednjem će dobu biti skupina koja će ustati, Istinska Nevjesta zadnjeg dana i ona će slušati Duha. U tom će se danu mrkline vratiti svjetlo po čistoj Riječi i mi ćemo se vratiti sili Pedesetnice da zaželimo dobrodošlicu povratku Gospoda Isusa Krista.